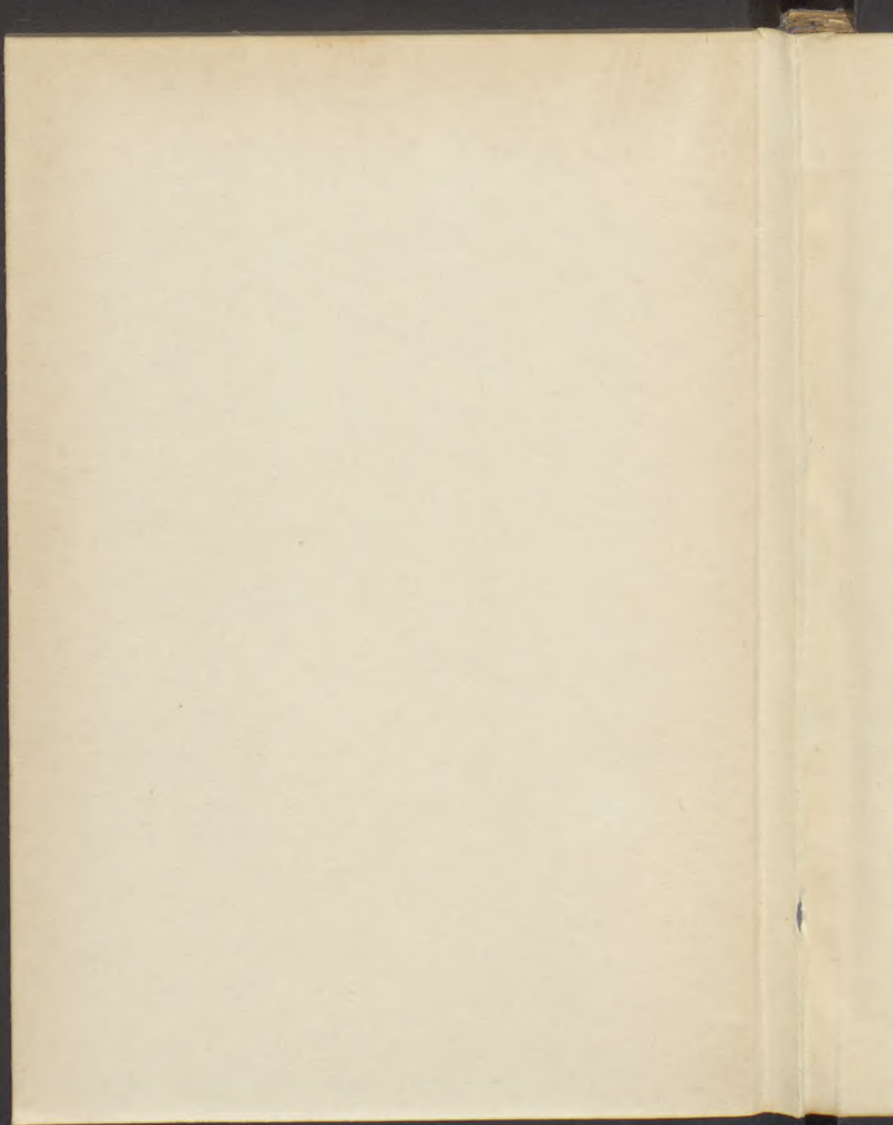
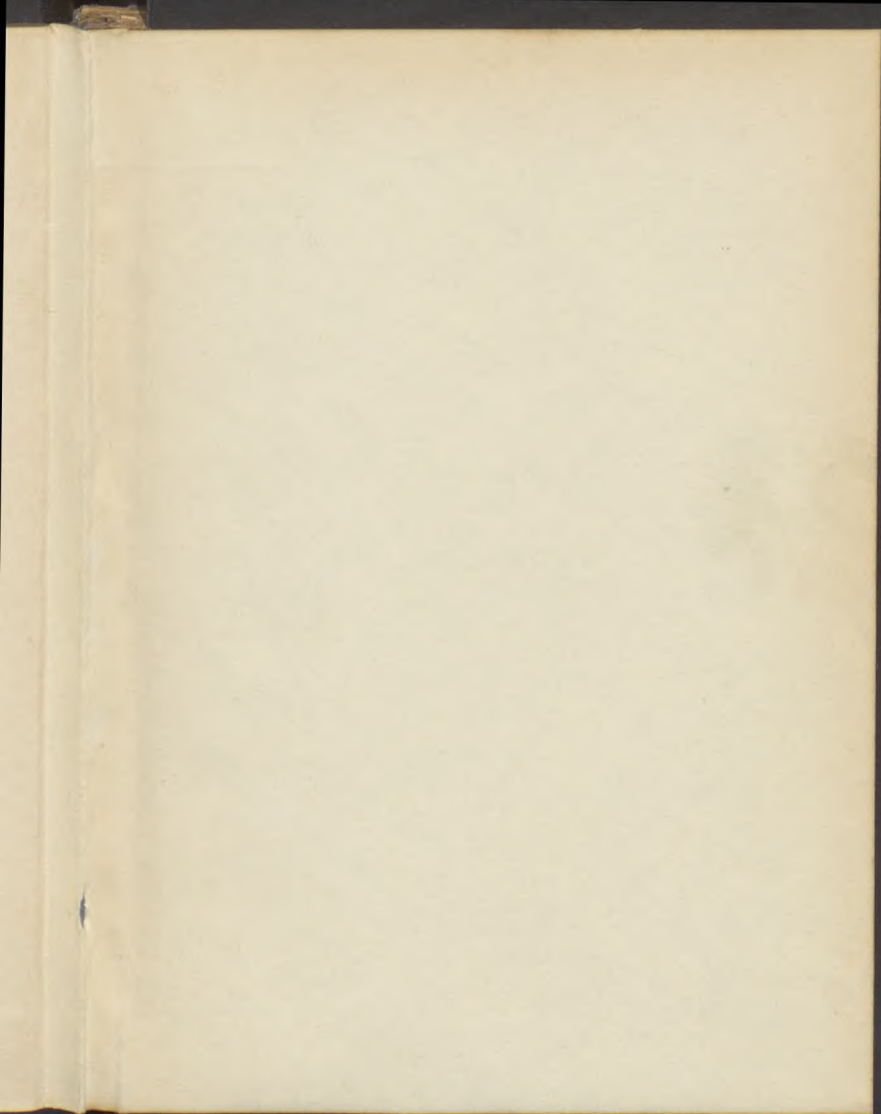

12202

11. 4

22

2.20
m. 4

TO

IRTA
FOR

202
4

A REGÉNYTÁR

TOM BAILEY MILLIÓI

IRTA:
J. FORSTER

10
FILLÉR

Kállay

A Függetlenség Hódító Útja 2 ÉV ALATT

Országos 4933 Árnylat 1333 822 Zombor 4934 Jánosok 1935 Jánosok
 1931. I. 16 55.000 400.000 430.000 165.000

A Függetlenség a legelterjedtebb napilap!
Fizessen Ön is elő!

TARKA REGÉNYTÁR

Tom Bailey milliói

II.

IRTA:

G. FORSTER

BUDAPEST, 1937 JANUAR HÓ 28.

III. évfolyam

4. szám

A Tarka Regénytár eddig megjelent kötelei:

1. EVFOLYAM.

1. F. G. Beery: Az 1001 inkar temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga Örvény
3. G. Forster: A titokzatos S/1
4. L. Cander: Az átarcos lovás
5. O. Wood: Az átoksziget kincse
6. G. Forster: Embervásár Abessziában
7. Koudor L. Egy különös vegr. ndelet
8. E. A. Rodriguez: A haligatár hajója
9. Ifj. Lázár I.: A pam-pák ördöge
10. G. Dawes: Merenyilet a taxiban
11. G. Forster: Eletre-na-kura Abessziában
12. Kertész M.: A főnyeremény
13. E. A. Rodry: Találkozás a paláttal.
14. G. Forster: A négy kincses földjén.
15. S. France: A vörös szilva
16. Paul Thomas: Titokzatos natalom
17. Kemáromy Z.: Párbaj a pestiszei
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete
19. Franz Schulz: Abesszi-
nis poklában
20. E. Bolph: Az ismeret-
len ellentét
21. C. Barton: Jimmy boss-
zót áll
22. L. Grawe: Eletfogtig-
lan
23. Ifj. Lázár I.: Pam-
pák na
24. L. Chiron: Yvonne re-
génye
25. Jubász L.: Vissza az
életbe
26. C. Green: Titkos szol-
gálat

Kapható a TARKA REGÉNYTÁR kiadó-
hivatalában VIII., József-körút 5. ill. emelet

A Tarka Regénytár előfizetési ára félévre P 2.50.
Postatakt. befizetéssel lap száma: 5246. és 49.927.

12. 203/11. 4.

XI. FEJEZET.

Kate minden elképzelhető és elképzelhetetlen érvet felhozott, hogy Tomot a farmon tartsa az ünnepek alatt. Végül a könnyekhez folyamodott s ez a leghatásosabb asszonyi fegyver nem is maradt eredménytelen.

Tom Baird belátta, hogy mint Kate férje papucsuralomnak néz elébe s csupán az vigasztalhatta, hogy az amerikai férjek túlnyomó többsége egészen hasonló viszonyok között morzsolja napjait.

A harmadik napon Kate bement a Citybe; úgy egyezett meg Tommal, hogy korán hazatér s másnap reggel együtt teszik meg az utat Newyork felé. Ezzel Tom Baird ismét bekapcsolódik a társadalom közösségének munkájába.

A körülmények azonban úgy akarták, hogy a kettesben tervezett útból ne legyen semmi, sőt, hogy a leelkedő veszedelmek váratlan formában lecsapjanak, mint derült égből a villámcsapás.

Tom idegesen járkált a szobákban: már régen felkészült az útra s most már nem tudott mihez kezdeni a farmon.

Déltájban az öreg Dallah képe jelent meg az ajtóban.

— Mister Tom... Mister Tom... postás lenni itt... hozott levél, meg kis csomag Mister Bairdnek.

— Oké, Dailah... Jövök és átveszem...

Afíg arasznyi dobozt és levelet talált az asztalon. Aláírta az elismervényt és felébredő gyanúval nézte meg az ajánlott küldemény feladóját.

„Better et Co. konzervgyár, Witten Road, Jersey City”; ez a Kate cége, a feladó tehát nem lehet más, csak Kate Kellington.

Bizonyosan valami gyerekes ajándék, mellette pár szerelmes sor.

Bevitte a csomagot a szobába és feltépte a pecsétet.

Kis pléhdoboz tűnt elő; gumival leszorított fedelét alig sikerült felpattantania.

A doboz azonban üres volt.

Bosszusan nyúlt a boríték után, hogy magyarázatul találjon a tréfára, amikor könnyű szédülést érzett.

Pillanat alatt rájött, hogy halálos veszedelemben forog. A csomagot és levelet nem Kate küldte s a légmentesen záró doboz valami mérges gázt tartalmazott.

Arcához szorította zsebkendőjét és kiugrott az ajtón, sárgig tárva az öles deszkalapot.

Dailah halálraváltan lépett eléje.

— Mi történni, mister?... Beteg vagy rossz hírt olvasni?...

— Jöjjön el az ajtóból és ne óbégasson! Inkább menjen és hozzon egy pohár vizet.

Leült, mert a lába remegni kezdett. Várta, hogy mikor sötétedik el körülötte a világ; a heves szédülés azonban hamarosan elmúlt s miután meg-

fvott egy pohár vizet, már csak mindössze egy kis
émelygés emlékeztette a kalandra.

— Ezúttal hát tévedtek a fickók! — gon-
dolta. — Túlságosan hamar gyanút fogtam, kevés
volt a felszippantott gáz. Nos, lássuk, mit lizennek.

Feltépte a markában szorogatott borítékot és
elakadó szívveréssel olvasta az alkalmasint bal-
kézzel írott sorokat.

„Tom Baird!

Tudtuk, hogy hitvány fickó, de nem hittük
volna, hogy gyávaságában egy asszony szoknyája
mögé buvik. Mellékelve küldünk egy kis magának
való mérget; ha történesen nem haina meg tőle,
mindenesetre megtanulja, hogy előlünk hiába me-
nekül, a pokol fenekén is utóljárjuk.

Kate Kellingtont egyébként elfogtuk, abban
a reményben, hogy mégis csak megembereli magát
és utána jön. A leányt nem akarjuk bántani s
abban a pillanatban kiszabadul, amint ön megjele-
nik a Broadway és Fifth Avenue sarkán.

Elvárjuk.”

Az íráson nem volt semmiféle jelzés, ami a
küldőre vonatkozott volna; Tom azonban úgy is
tudta, hogy a merénylet szerzői és Kate elfogói:
Bill Harper bandája, amelynek nem lehet egyetlen
nyugodt pillanata sem mindaddig, amíg Tom Baird
beszélni tud.

Gondolkozás nélkül határozott.

Mindenekelőtt megkerülte a házat és kívülről
bezárt az ablakot, amely mögött a pléhdoboz
öntötte magából a mérges gázt.

Azután visszament és Dailahnak lelkére kö-
tötte, hogy másnap reggelig a szobának közelébe
se menjenek.

Ha már őt nem sikerült elpusztítani, ártatlan embereket ne sujtson a neki szánt végzet.

— Dailah! Hol lehet itt legközelebb autót kapni?

— Oh, Mister, csak Peterhouseban... félóra út... de nem elmenni mister, fél, Miss Kate lenni beteg, ha hazajön...

— Ne óbégass, Dailah... együtt fogok hazajönni Miss Kateval, vagy... Kérem a kabátomat... Ugy... Na, good day, Dailah...

Kilépett az ajtón s a sűrű, apró cseppekben hulló esőben sietős lépésekkel indult meg a közeli Peterhouse felé, amelynek fehérfalú házai idáig világítottak.

Egy óra múlva teljes sebességgel nyargalt vele az autó Newyork felé.

Hamarosan felismerte az útvonalat; balról a Hudson River dombos partjai tűntek elő, közvetlenül az út jobboldalán elektrifikált vasút tartópóznái húzódtak. Nem volt nehéz kitalálni, hogy a newyork—albany—mentreali vonal mellett haladnak. Kate farmja pedig ebben az esetben csak Jersey City és Englewood között lehetett azon az alig nyolc-tíz kilométer széles földszávon, amely a Hudson jobbpartja és a Hackensack Bay között terül el.

És valóban, a kínos gonddal művelt kertészeteket csakhamar gyártelepek, majd végtelen sorban széncsúzdák váltották fel. Jersey City elővárosában jártak, a tengerparti metropolis szesz-kamrájában.

Kénes füst ülte meg a levegőt s finom korom permetezett alá a vigasztalanul hulló esőcseppekkel.

Tom izgatottan nézegetett hátrafelé. Nem hagyta nyugton az a gondolat, hogy a gangsterek, akik olyan bravúros nyomozással derítették ki bűvőhelyét, egyetlen pillanatra sem tévesztik szem elől s tisztán csak az alkalomra várnak, hogy lecsapjanak legújabb áldozatukra.

Már pedig Tom Baird élni akart; most már tudta, hogy az élet nem játékszer, amit felelőtlenül lehet az egyéni szeszélyek szolgálatába állítani, hanem komoly és szent adomány, súlyos felelősség azokkal szemben, akik utánunk következnek.

Messze az úton apró pont mozgott; sohasem jött közelebb, de el sem maradt. Tom fogai összezicskordultak. Valóban követik az autót s valószínű, hogy mire a Citybe ér, Bill Harper bandája már teljes készenlétben várja valamelyik forgalmas utcáson.

Átült a sofőr mellé és átvette a volánt. A jámbor peterhousei farmer a következő pillanatban rémülten ordított fel s kétségbeesett arcára kiült a halálfélelem.

Tom Baird negyedórára visszaváltozott Thomas Bailey-é, akit naponta hatszor írtak fel gyorshajítás miatt. Ajkait összeszorította, szeme megsűkül, lába keményen taposta a gázpédált s a motor riadtan sírt fel a maximális sebesség nyomása alatt.

Néhány teherautó káromkodva tért ki előlük. A szél vészesen süvített a fülük mellett s a rozoga alkotmány párszor vérfagyasztóan megfarolt.

Tom még sohasem járt a széncsuzdák között, most mégis vakmerően nekivágott a labirintusnak. Az örültséggel határos, eszeszett út volt, de ami-

kor félóra múlva megálltak Jersey Cityben a Hackensack-road sarkán, az üldöző autónak nyoma sem látszott.

Tom Baird megkereste a legelső zálogházat és habozás nélkül értékesítette Kate karácsonyi ajándékát, az aranyórát. Negyven dollárt kapott érte; abból huszonötöt a petershousei autónak adott, jómaga pedig taxiba ült, hogy minél előbb a Broadway és Fifth Ave sarkán lehessen.

A délutáni forgalom tetőpontja zajlott New-York főterén, amikor kiszállt és kifizette az autót. Cigarettára gyújtott és fődetlen fővel sétált fel-alá, hogy mindenki tisztán láthassa az arcát.

Minden pillanatban várta, hogy felhangzik a hátamögött egy hangfogós revolver diszkrét pukkanása, vagy feltűnés nélkül az oldalához nyomódik egy revolvereső. Ezekben a percekben azonban nem tudott másra gondolni, mint hogy az elfogott Kate-t meg kell szabadítania.

Tom Baird izig-vérig newyorki volt; átmulatott éjszakáin megismerte a newyorki alvilágot annyira, hogy tudta: az ismeretlen gangsterek feltétlenül megtartják szavukat, s amint ő kézrekerül, Kate Kellington kiteszik valamelyik elhagyatott városrész utcájára — pénztelenül, de egészségesen.

Negyedóra, félóra, sőt egy óra is eltelt s még mindig nem történt semmi.

Lassan alkonyodott, de a felgyulladó transzparensek szédítő mozgása sem tudta lekötni figyelmét; lehetőleg a járda szélén sétálva figyezte az autókat, nem érdeklődésből ugyan, hanem inkább azért, hogy a megtorló autó sor kocsijaiból mindenkinek megmutassa az arcát.

A Daimlerrek, Cabrioletok és Fordok tömegében hirtelen egy kis autó vonta magára a figyelmet; zöld festését ezer közül is megismerte volna. Kate razos „tragacska” volt.

Az autósor ebben a pillanatban indult meg s a transzparensek fénye egy pillanatra élesen megvilágította a zöld autót a bentülőkkal együtt.

Tom Baird felkiáltott és kis híján leugrott a járdáról az autófolyam kellős közepébe; a kocsi-ban Kate ült szabadon, kicsit mosolyogva s míg szüntelenül figyelve lavírozott az őrjöngő forgalomban, szemellátható érdeklődéssel figyelte a mellette ülő férfi élénk előadását.

A férfi arcát is tisztán lehetett látni s Tom azonnal megismerte: egy Ridders nevű munkás volt, egyike azoknak, akikkel Kate félrehúzódva sügdösődött a Bailey-gyár kántinjában.

A járművek kavargó sokadalma néhány másodperc alatt elnyelte a zöld Ford-kocsit; mire

---

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre G. 70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest
VIII. József-útról 5. utca 1. em. telefon: 444. 00

Tom taxi után nézett, a közlekedést jelző lámpa ismét pirosra fordult. A City közepén, az esti forgalom tetőpontján, három-négy perces késéssel reménytelen lett volna Kate keresése.

Tom Baird idegesen új cigarettára gyújtott s zúgó fejjel, céltalanul sodortatta magát a gyalogosok tömegével a Broadwayn felfelé.

XII. FEJEZET.

Bizonyos fokig mindenesetre megnyugtatta az a tudat, hogy Katenak nem történt baja; lehet, hogy elbocsátották a gangsterek, de még valószínűbb, hogy el sem fogták. Otromba trükk volt: Kate elfogatásának meséje s ő elég ostobán beugrott ennek a fogásnak.

Más, nehezebb kérdés, hogy mit keresett Kata autójában a munkás?

Ezt viszont meg lehet kérdezni magától Katától s akkor minden tényleges vagy képzelt kód eloszlik.

A lényeg az, hogy minél előbb beszéljen Shipert ügyvéddel, tisztázza a hathónapos kalandos távollét háttérét, átvegye otthonát és szétüssön a Bailey-gyár raktárait fosztogató szervezett társaság tagjai között.

Ha ezt a bűnfészket sikerül kifüstölni, elpusztul velük Bill Harper és bandája is s az egész lidércenvomás elmúlik, mint minden rossz álom.

Belépett a legelső telefonfülkébe és feltárcsázta Shipert ügyvéd számát. Kellemetlen, magas fejhang jelentkezett.

— Halló, itt Shipert ügyvéd úr inasa.

— Good evening. Maga az, Hiraki?

— Sajnálom, Mister, engem Peternek hívnak. Mivel szolgálhatok?

— Küldje a telefonhoz a gazdáját.

— Az ügyvéd úr nincs itthon.

— Akkor küldje Hirakit.

— Sajnálom, Hiraki nevű alkalmazottunk nincs. Nem is volt három hónap óta, amióta Shipton ügyvéd urat szolgálni szerencsém van.

A vékony cérnahang kellemetlenül recsegett a telefonkagylóban; Tom nagy kedvet érzett magában, hogy földhöz vágja az egész készüléket. Ennek azonban igen kevés értelme lett volna. Inkább tovább kérdezett.

— Meg tudná mondani, hogy mikor jön haza a gazdája? Vagy még inkább azt, hogy hol van most?

— Nem tudom, hogy hol van s azt sem, hogy mikor jön haza. Mindössze csak annyit mondott, hogy este tizenegy óra tájban a Central-clubban vacsorázik.

— Köszönöm.

Bosszúsán lépett ki az utcára. Most várnia kell tizenegy óráig, tehát nem mehet haza Kate-hez.

Viszont Kate kétségbeesve várja. Valahogyan értesíteni kell. Telefonon nincs a farmon, a levél és a távirat lassú, küldőne fogadására viszont nincs elég pénze.

Töprengve sétált az utcán, majd hirtelen ötlettel leszaladt a subway lépcsőn. Beállt a sorba a Newarkig szóló jegyet vásárolt.

Jimmy Botterhez indult, a csapszék tulajdonosához. A kocsmai gyilkosság ügye azóta alaposan

feledésbe mehetett, nincs semmi veszély abban, ha mutatkozik. De még, ha felismerik is; ma már semmi oka a titkolódzásra s ha esetleg gyanuba kerül, elég igazolnia a személyazonosságát és szabadon engedik.

Késő este volt, amikor a dokkok és rakodók ismerős sorába ért. Jimmy Botter csapszékében, mint ilyenkor mindig, most is vidám harmonikaszó harsogott.

Magában mosolyogva nyomta le a kilincset.

A kocsmáros a pult mögött állt s éppen alef mért ki egy tagbaszakadt tengerésznek.

— Good evening, Jimmy...

— Good ewe... goddam, hiszen ez Tom Baird... dear fellow, hát te hogy kerülsz ide...?

— Egy kis szívességre volna szükségem, Jimmy. Most már jobban megy, nem kívánom ingyen. De nem mehetnének valahová, ahol nincs ennyi szájtató népség?

Jimmy megtörölte a kezét. Apró disznószegekkel hunyorogva nézett Tom arcába. Azután hűmös mögött egyet és előre indult a különszoba felé, amelyet csak megnövekedett, ünnepi forgalom esetén szoktak használni.

— Látom, jól megy neked — morgott útközben — s eszed ágában sincs visszajönni hozzám szolgálni. No, nem is hívlak. Nem szeretem a váratlanul sok pénzhez jutott embereket.

— Very well, Jimmy. Hát a meglepetésed szereti?

— Hm... ha kellemesek...

— All right. Maď a végén megkérdezem, hogy kellemes volt-e. Egyelőre üljön le és hallgasson végig nyugodtan.

Jimmy Botter leült. A szivarcsutka izgatottan rezgett a szájában, amíg Tom — lehetőleg rövidre fogva mondókáját — beszélni kezdett.

Mire a végére jutott, a kocsmáros homlokán vastag cseppekben gyöngyözött a veríték.

— Mondd csak, Tom... vagy izé... Bailey... nem álmodtad te ezt az egész dolgot?

— Bár álmodtam volna. Akkor most nem lennék ennyire nyugtalan Kate miatt...

— Értem... szóval most nekem ki kell mennem Petershuseba a farmra és megmondani, hogy Miss Kate holnap délelőtt jelenjen meg a richmond-hilli Bailey kastélyban.

— Nem ragaszkodom hozzá, hogy személyesen menjen, Jimmy. Elég, ha kiküld valakit...

— Hogyne... valami ügyetlen alakot... Nem, nem, inkább magam megyek. De hé, azután áldomást inni akarok ám, amikor vége lesz a céciónak!

— Még hozzá Jimmy Botter csapszékében. Kezet rá, old boy!

A kocsmáros néhány utasítást adott a pincéreknek, lezárta a pénztárt és hátrament az udvarba, ahol békésen aludtak a teherautók.

Tom pedig felvillanyozott kedvvel lépett ki ismét az utcára. Visszatért a Citybe és jóízűen megvacsorázott egy kisebb restaurantban.

Néhány perccel mult tizenegy óra, amikor a forgóajtón keresztül belépett a Centrál-klub halljába.

— Mister Shipert megérkezett már?

— Eppen vacsorázik. Kit jelenthetek? — nézett végig a portás az idegen arcon.

Tom csendesen mosolyogva írt néhány sor
egy cédulára. Jól tudta, hogy a portás fitymáló né-
zése öltözőkének szól; a Central Clubban esti tíz
óra után csak szmokingban, vagy frakkban volt
szokásos megjelenni.

Leült egy kényelmes fotelbe a diszkrét fényvel
megvilágított szökökút mellé s talán életében elő-
ször élvezte az előkelő csöndet, a halkjárású sze-
mélyzetet, a süppedő szőnyegek tömegét, szóval,
amit általában gazdagság néven szokás nevezni.

Az inas néhány perc múlva visszatért. Arcán
leplezetlen csodálkozással szólalt meg.

— Mr. Shipert a könyvtárba kéri az urat.

Előre indult s Tom, aki nem volt ismerős a
Central Clubban, követte.

Hatalmas, kétszárnyú ajtón lépett be a könyv-
tárba. Érkezésének zajára köpcös, alacsony em-
berke ugrott fel egyik fotelból s szemébe csíptette
monokliját. Előrehajolva olyan arccal vizsgálta az
érkezőt, mint gyerekek a spirítuszba tett csoda-
bogarakat a múzeumban.

— Halló, Mr. Shipert... remélem, meg-
ismer?...

A kis ügyvéd szeméből kiesett a monokli.

— Mr. Tom... csakugyan... de hát lehetsé-
ges ez?

— Amint látja. A halottak néha feltámadnak.

— Ezt... ezt... nem értem... itt valami
misztifikáció történt... — kapkodott levegő után
az ügyvéd. — Tizen is felismerték a ruhájáról...
a monogram, a gyűrű, zsebkés, minden apróság
stimmel...

— Hogy mondja, mr. Shipert... a gyűrű és a zsebkész is?...

— Természetesen. Elképzelheti, hogy alaposan megvizsgáltam azt a... ízé... hogy is mondjam... holttestet. De most ne erről beszéljünk. Mondja, az ég szerelmére, Mr. Bailey, hol tudott lenni ennyi ideig?

— Megtanultam élni. Azt hiszem, többet láttam és tapasztaltam, mint egész előbbi életemben.

— Dehát miért nem írt? Miért nem telefonált? Egyáltalán, mi az ördögöt tudott csinálni hat hónapig?

— Hogy mit csináltam? Többek között teherautókat tanultam a Baileys-gyárban egész a tüzesetig. S erről jut eszembe, Mr. Shipert, hogy mindjárt reggel a legszigorúbb vizsgálatot fogja megindítani a raktárházak egész vezetősége ellen. Erti, kérem? A legszigorúbb vizsgálatot. Küldjön ki szakértőket és legalább öt évre visszamenőleg vizsgálják át az összes könyveket.

Az ügyvéd szaporán pislogott. Úgy látszott, új volt előtte ez a határozott hang és césitudoatos fellépés. Elővette jegyzőkönyvét és szaporán jegyzett.

— Amint parancsolja, Mr. Bailey. Ha szabad érdeklődnöm, valami szabálytalanságot tapasztalt?...

— Erről majd beszélgetünk bővebben, kedves Shipert. Egyelőre csak annyit, hogy magam veszem kezembe a dolgok irányítását. Tehát már holnaptól kezdve mindenről jelentést kérek. Kérem, közzölje ezt a kívánságomat a vállalat igazgatóságával is. Rendben van?

— Tökéletesen, Mr. Bailey. Öszintén örülök,

hogy ilyen komoly, férfias hangon hallom beszélni. Kérem, engedje meg, hogy elsőnek gratuláljak ehhez a vállalatokra nézve rendkívül előnyös változáshoz. Van még valami parancsa mára? Vagy nem hívhatnám meg vacsorára?

— Már vacsoráztam. Különben is el kell mennem, mert várnak.

— Hogyan? Hát nem tér vissza Richmond hillbe? Gondoltam, odatelefonálok, hogy mindent készítsenek elő.

— Szükségtelen. Mondtam, hogy várnak. Petershouseba megyek, a... a... menyasszonyomhoz...

— Oh!... Szívből gratulálok, Mr. Bailey.

— Köszönöm. Apropos! Mennyi pénz van önénél?...

— Készpénz? Azt hiszem nagyon kevés... rendszerint csekkel fizetek.

Elővette a tárcáját és belenézett.

— Mindössze ezerhatszáz dollár. Átadhatom?

— Lekötelez vele. Majd holnap aláírom az elismervénvt.

Felállt.

— Good night, Mr. Shipert. A holnapi viszontlátásra. Kérem, gondoskodjon arról, hogy a holttestem megtalálásánál felvett jegyzőkönyvekbe beletekinthessek. Az a gyűrű, meg a zsebkes igen érdekel...

— Kérem, kérem, hogyne... De csak nem akar taxit menni, Mr. Bailey?

— Miért ne? Meglehetősen drága mulatság ugyan, de ma kivételesen megéri...

— Szó sem lehet róla, Mr. Bailey. A taxisofőrök mind megbízhatatlanok. Lekísérem és uta-

sitást adok a sofőrnek, hogy vigye haza. Majd inkább én megyek taxin.

Ismét felcsíptette monokliját és fűrgén előre gurult.

Tom Brailey kényelmesen bandukolt utána és leplezetlenül élvezte a derék jogtanácsos kizsárgalmát. Magában igen jól mulatott azon, hogy az öreg Shipert holnap fog csak igazán csodálkozni, amikor majd megkezdí a vállalatnál az első munkát: a tisztogatást.

Amikor búcsúzóul kezétfogott Shiperttel és beszállít a kényelmes, fűtött autóba, eszébe sem jutott, hogy a Broadway színes-forgatagán túl táján már leselkedik rá az új veszedelem.

XIII. FEEZET.

Ezekben a pillanatokban másutt jártak a gondolatai.

Nagyon jól emlékezett arra, hogy tavasszal, amikor kalandos vállalkozására készülődött, Kurt Becker professzor rendelékében kirakott a zsebéből mindent, amit értékesnek gondolt. Az ujján viselt briliáns gyűrűt és a zsebkését is a többi apróság közé tette.

Kár, hogy elfelejtette megkérdezni Shipertet, megkapta-e ezeket a dolgokat.

Mert ha nem, akkor az egész eset merőben új megvilágításba kerül.

Kurt Becker professzornak alkalmasint komoly oka volt arra, hogy a St. Lazare kórházban ne ismerje meg azt a paciensét, akire — már csak az eset különös volta miatt is, — feltétlenül emlékeznie kellett.

Mi lehetett ez az ok?

Kétségtelenül az, hogy Kurt Becker, abban a pillanatban már tudott arról, hogy Thomas Bailey állítólagos holttestét megtalálták.

Tudott róla, sőt talán elő is segítette, hogy

az agnoszkáló tanár Thomas Baileyre ismerjenek a halottban. A zsebkész, meg a gyűrű erre vall.

De ebben az esetben Kurt Beckernek valami célja volt azzal, hogy nemcsak Thomas Baileyt, hanem Tom Bairdot is eltüntesse az élők közül.

Vajjon nincs összefüggés a mai levél, a mult-kori merénylet, vagy akár a gyári tűz és Kurt Becker személye között?

Tom belátta, hogy ebben a zűrzavarban, az eseményeknek és lehetőségeknek ilyen bábélében, a maga egyenes gondolkodáshoz szokott észével aligha boldogul. Éppen arra gondolt, hogy másnap reggel magához kéret valami ügyes magánnyomozót, amikor az autó fékjei megcsikordultak s Tom előrebillent az ülésről.

A kivillagított útvonalakat már régen maguk mögött hagyták; a jersey-i széncsúzdák végtelen labirintusában vágatott az autó. Nagy távolságokban világított egy-egy árva villanylámpa, csupán az autó sárga reflektora világította meg az utat.

Az egyik kanyarodónál váratlanul hatalmas teherautó bukkant fel előttük. Elcsúszott lámpákkal haladt, lehetetlen volt észrevenni.

A sofőr szilaj káromkodással taposott a fékpedálra. A kerekek nyikorogva csúsztak a makadámon.

Tom Baird előrebukott s a sofőr is egyensúlyát veszítve evickélt a volán és az ülés között.

Az autó ajtaját hirtelen felrántotta valaki s durva hang harsant.

-- Handsup!

A sofőr habozás nélkül égre emelte karját, Tom tetován kutatott valami fegyver után. Mi-

előtt azonban védekezésére sor kerültetett volna, a revolvért tartó kéz lecsapott a fiatalember ájultan zuhanó a támadók lába elé.

Felnyalibolták, mint egy zsákot és a teherautóhoz cipelték.

Egy bandita Shipert autója mellett maradt és rászólt a sofőrre:

— Megfordulni! Indulás vissza! Ha hátra nézel, golyót kapsz...

Mig a halálrémült sofőr tétova kézzel kereste az indító-gombot, a teherautó elindult ismeretlen célja felé. Tom Bailey mély eszméletlenségben hevert a kocsijának aljába dobált rongyokon.

Arra tért magához, hogy vízzel öntözik a valaki kegyetlenül rázza.

Akkor már eltűnt a teherautó.

Tom alacsony mennyezetet látott maga fölött és megdidergett a jéghideg cementpadlón.

Vele szemben alig arasznyira, vasráccsal fedett magas ablakon tejszínű holdfény csillogott be; a helyiséget két villanykörte világította meg, úgy-ahogy.

Tom ebből mindenesetre megtudhatott annyit, hogy még mindig éjszaka van, az út tehát, amit megtettek, nem lehetett nagyon hosszú.

Oldalt fordította a fejét; a fal mellett hatalmas kazán körül szájig vigyorgott rá; távolabb néhány hatalmas üst sötét tömege fogta el a kilátást.

A másik sarokban nehéz, vasalt ajtó állt kinyitva; abból az irányból halk beszélgetés szűrődött át.

Közvetlen Tom mellett szélesvállu, zömök alak

állott. Egyik kezében vízeskancsót tartott, a másikkal Tom gallérját fogta.

Amikor Bailey felnyitotta a szemét, a bandita az ajtó felé fordult.

— Hallo... felébredt a fiatalember...

Cammogó, lomha lépések közeledtek. Tomnak nem is kellett az ajtó felé fordulnia, a járásáról megismerte Bill Harpert.

A bandita szorosan Tom mellé lépett és fél kézzel felemelte, mint a pelyhet:

— Nos, Mr. Braid... már azt hitte, hogy megszabadul tőlem, mi?

Tom dühösen rántotta ki magát a szorító markokból és tántorogva lábraállt. Semmi félelmet nem érzett, legszívesebben leütötte volna a gúnyosan vigyorgó alakot.

— Mit akar velem?

Bill Harper fujt néhányat. Emelgette vaskos karjait, mintha gondolkozna, hogy nem volna e jobb egyetlen csapással örökre elhallgattatni a gyári tűzvész szemtanuját. Azután körülnézett a szája gúnyos vigyorgásba torzult.

— Nézz körül, ostoba fickó és gondolkozz, hogy mit akarhatok. Tudod mi ez itt? Ismered ezt a kazánt és ezeket az üstöket? Szappangyárban vagy, barátocskám, szabályos, szépen berendezett szappangyárban. Még most sem sejtéd, hogy mi lesz belőled? Na úgy-e, tudod, látom az elkékülő arcodon. Szappan leszel, finom, kockarávágott mosószappan. Szépen lefőzik a húsozat, a csontodat porráőrlik s a kutya sem fog ugatni utánad. A szappan pedig, hála az ördögnek, nem beszél... Még a halnál is némább, haha...

Tom érezte, hogy eddigi élete során még soha-
sem állt közelebb a halálhoz, mint most.

Mindemellett igyekezett megőrizni nyugalmát.

Szilárd hangon felelt.

— Tegyén azt, amit akar; a haláltól éppen olyan
kevésbé félek, mint a maga bandájától. De figyel-
meztetem, hogy mielőtt elfogtak, már beszélttem
telefonon olyan emberekkel, akik számoltartják,
sőt számon is kéri az életemet.

Bill Harper közelebb lépett. A hangja egészen
halk lett. Most azonban még veszesebben, még fe-
nyyegetőbben hangzott, mint az előbb, amikor or-
dított.

— Shipertre gondolsz...? Tőle ugyan hiába
vársz segítséget. Egyébként róla is meg van a vé-
leményem; gyáva patkány, akit egyszer még a ké-
zem közé kapok.

Az ajtó előtt hirtelen motorberregés zaja hang-
zott fel.

Bill Harper hátrapézett s minden izgalom nél-
kül rászólt az ott ácsorgó emberre.

— Go on, Jack... valaki jött.

Mielőtt azonban a Jacknak nevezett megmoz-
dulhatott volna, az ajtóban alacsony, állig begom-
bolközött, autóköpenyes alak tűnt fel. Olyan töré-
kenynek tűnt fel, hogy szinte nőnek is beillett
vólna.

Tom szíve nagyot dobbant.

Az érkező azonban ügylőcszik, ismert alak
lehetett a társaságban. Jellegetes kézmozdulattal
intett Bill felé, s eltűnt az oldalajtó mögött.

Bill Harper bosszúsan mozdult. Fogai között
halk szitkot morzsolva bement a jövevény után a
másik helységbe.

Tom most aránylag könnyen megszökhetett volna; a mellette álló bandita kezében azonban résztjósloán csillogott egy revolver s nagyon jól tudta, hogy a legelső mozdulatra öt golyó röpöppen a testébe.

Különben is Bill néhány perc múlva visszatért. Hat-nyolc ember követte és intettek Tom Brének is.

— Indulás, Jack... várnak ránk a kikötőben. Ez a baby addig őrizet alatt marad.

Kitakarodtak s néhány perc múlva távolodó motorzúgás jelezte, hogy a banda elindult.

Tom vegyes érzelmekkel nézett körül a csarnokszerű helyiségben, amelyet kísérteties fénnnyel világítottak meg a vörösen izzó villanykörtek.

A filmekben látott jelenetekre gondoit, amikor a főhős bravuros ügyességgel megszabadul bilincseitől s lecsap a mitsem sejtő banditákra. Csak hogy ebben az esetben igen kevés valószínűsége volt a csodálatos megszabadulásnak.

Pedig a csoda akkor már a hátamögött állt. Vékony, idegenszerű hang szólította meg.

— Good evening, Mr. Bailey...

Villámgyorsan fordult meg az ismerős hangra.

— Hiraki...!

— Yes, Mr. Bailey... de nagyon kérem ne kiabáljon, mert az mind a kettőnknek kellemetlen lehet.

— Hogy kerülsz ide, Hiraki...?

— Üzenetet hoztam Mr. Harpernek; őt várják Long Islandon, Hiraki viszont el akart mondani valamit önnek, Mr. Bailey...

Tom arcát elöntötte a veríték az izgalomtól.

— Vágd el a kötélkeimet és ne fecsegi annyit, gazdag emberré teszek.

— Hirakit nem lehet gazdaggá tenni, — csóvált fejet a japán — Hirakitól elment a boldogság és sohasem láthat többé virágzó cseresznyefákat a Fudzjama oldalán.

— Ember siess...! Minden másodpercért kár...!

— Mr. Bailey hamarosan mehet oda, ahová akar; de előbb tudnia kell, hogy Hirakit a bosszú hajtja. Hirakitól elvették a lotuszvirágarcu leányt, akivel együtt akarta tisztelni őseit a Nap birodalmának partjain. Hiraki eljött utána s Hiraki bosszút áll, mert vonásai nem kerülhetnek többé kőtáblára az ősök oltára előtt.

— Elcsábították a menyasszonyodat?

— Nippon leányait nem lehet elcsábítani, Mr. Bailey... Sukit elrabolták, de Hiraki már sejtí, hogy ki volt a rabló és azt is érzi, merre kell keresnie... Hiraki most gunman, de szüksége van arra, hogy ön éljen, Mr. Bailey...

— Beszélj értelmesebben!

— Nem... nem szabad. A fehér emberek nem értik meg a bosszút. Ugyanúgy nem, mint ahogy, hiába mondanám, hogy rejtőzzön el, amikor innen kiszabadul, vagy utazzon el s bízva az istenekre a sorsát...

— Ezt akartad mondani?

— Ezt, Mr. Bailey az ajtó előtt megtalálja a motorkerékpáromat. Üljön föl rá és siessen minél előbb kijutni a szénecsúszdák közül.

— Hát te itt maradsz?

— Yes, Mr. Bailey.

— Megölnek, ha megtudják, hogy elengedtél.
A kis japán mosolygott.

— Oh, nem fogják megtudni, hogy elengedtem, Good by, Mr. Tom.

Kés villant meg a kezében s Tom kötelékkel a következő pillanatban a földre hulltak.

Szabaddá vált az út. Hiraki azonban még egyszer elébe állt.

— Valamit kérdeznék Mr. Bailey...

— Rajta.

— Járt ön valaha Champericoban?

— Champericoban? Hát az meg micsoda?

— Champerico kikötő Guatemalában, a Csendes-óceán partján. A Fuego vulkán kráterei néznek le rá. Rossz hely, nagyon rossz hely. Csupa fém, déli csöcselék, piha...

— Hírét sem hallottam. Miért kérdezed ezt tőlem?

— Oh, semmi... Hiraki csak tudni akarta, bár előre sejtette a választ. Hová megy innen Mr. Bailey?

— Ostoba kérdéseid vannak. Természetesen haza és azután a rendőrségre. Vagy először a rendőrségre és csak azután haza. Mit tudom én? A barátainak befutók, annyi szent...

Hiraki pillanatig elgondolkozva nézett maga elé. Sárga, gyerekes arca tökéletesen közömbös volt, szemeiben sem lehetett az izgalom fényét felfedezni. Tom Bailey ebben a pillanatban érezte meg igazán, hogy mit jelent a regényekben annyiszor elköptatott „keleti álarc” kifejezés.

— Hiraki úgy véli, — szólalt meg végre a Japán vontatottan, — hogy Mr. Bailey nem teszi okosan, ha a rendőrségre megy. Azok, akik idehozták, gondoskodtak arról is, hogy a rendőrségen ne legyen barátságos a fogadtatása.

— Hivatalos fórumok előtt ezek a banditák nem árthatnak nekem.

— Ahogy gondolja, Mr. Bailey. Good by.

— Tapodtat sem megyek, amíg meg nem magyarázod azt a zagyvaságot, mit összefecsegtél.

A japán a fejét rázta.

— Hlaba magyaráznám. De idő sincs rá. Lehet: tévedtem, amikor Harpernek azt az üzenetet hoztam, hogy ki kell mennie Long Islandba. Ha pedig valóban nem akad dolguk, hamarosan visszatérnek. Mennie kell Mr. Bailey.

Elfordult, mint aki a maga részéről befejezte az ügyet.

Tom tanácstalanul nézte pár pillanatig, de azután belátta: kevés reménye lehet arra, hogy

Olvass az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

áracsak

6 fillér

Mindenütt kapható

a japántól megtudjon valamit, ha egyszer nem akar beszélni.

Gyors léptekkel az ajtóhoz ment.

— Köszönöm, Hiraki, — szólt vissza. — Ha valamikor szükséged lesz valakire, rám nyugodtan számíthatsz. Good night.

A sötét udvaron csaknem keresztül bukott a motorkerékpáron; berúgta a motort s a reflektor felvillanó fény mellett kikanyarodott az útra.

XIV. FEJEZET.

Kurt Becker professzor végzett a délelőtti ellenőrző körúttal. Fehér köpenyében belépett dolgozószobájába és megmosta kezeit. Szórakozott kézlegyintéssel elbocsátotta az osztályos orvosokat.

— Mr. Goolsworth, ön maradjon itt. A paralizikusok ellátásán változtatni akarok. Most van egy nyugodt félórám, megbeszélhetjük az új diétát...

Az íróasztalon megcsendült a telefon. A professzor szórakozottan vette föl a kagylót. Az aszisztensnő jelentkezett.

— Mit akar?

— A rendőrség keresi professzor urat. Williamson felügyelő van a telefonnál.

— Kapcsolja át.

Kurt Becker egy pillanatra elengedte a kagylót s szemében különös fény lángja villant. A segédorvoshoz fordult.

— Sajnálom, Mr. Goolsworth, közbe jött valami. Majd máskor beszéljük meg az új étrendet.

Megvárta, míg a segédorvos behúzta maga

mögött az ajtót, csak azután emelte füléhez a kagylót.

— Halló... itt Kurt Becker beszél. Jó napot felügyelő úr. A Thomas Bailey ügyben? Hát még mindig foglalkoznak vele...? Azt hittem már régén irattárba került. Hogy meglátogathatnám-e? Most rögtön...? Kicsit bajos a dolog, mert látogatást várok, a délelőtti vízzel azonban szerencsére végeztem mára. Nagyon fontos...? Hát nem bínom, akkor átszaladok... Persze, legfeljebb egy órahosszat állhatok rendelkezésre... Kérem, nagyon szívesen...

Letette a kagylót és felállt. Az ajka szélén mintha gúnyos mosolygás látszott volna. Lovetette fehér köpenyét és megigazította nyakkendőjét a tükrőben.

— Kezdődik a tánc... — mormogta halkán. — Gondolhattam volna, de talán jobb is így...

Csengetett. Utasította a belépő asszisztensnőt, hogy rendeljen autót, azután kényelmes, nyugodt lépésekkel kiment a klinika elé.

Ugyanígyen nyugalommal lépett a rendőrfőnökség liftjébe is és kopogtatás nélkül nyitott be a tizedik emeleten Williamson felügyelő osztályába.

A felügyelő udvariasan eléje sietett.

— Igazán lekötelez professzor úr, hogy ilyen gyorsan meglátogatott.

— Szívesen tettem, — háritotta el a professzor a köszönetet. — Hát még mindig nem tudják befejezni ezt a sajnálatos esetet?

— Sajnos, egy-két kisebb jelentőségű kérdés nem engedi, hogy véglegesen pontot tegyünk ntána.

A professzor vállat vont.

— Hát kérem... amennyiben segítségükre lehetek...

— Igyekszem nagyon rövid lenni. Thomas Bailey ugyebár, mielőtt eltűnt, önnél is járt?...

— Igen. De ezt a kérdést már egyszer letárgyaltuk.

— Ugyebár hagyott önnél néhány apróságot is?

— Úgy van. Én pedig, — mint annak idején jegyzőkönyvbe mondtam — az összes tárgyakat becsomagoltattam az altisztemmel és elküldtem Shipert ügyvédnek.

— Nem méltóztatott megnézni, hogy milyen holmik voltak?

— Nem. Az volt a véleményem, hogy Bailey pár nap múlva megunja a regényes játékot és önként hazatér. Nem tulajdonítottam az esetnek semmi fontosságot.

— Amikor a holttestet agnoszkáltuk, ön mégis megismerte Thomas Bailey gyűrűjét és zsebkését.

— Csak a gyűrűt ismertem fel biztosan. Azt is csak azért, mert feltűnő alakú pecsétgyűrű a Tom Bailey akkor izgatottan gesztikulált vele az orrom előtt. Lehetetlen volt észre nem venni.

— Szóval Thomas Bailey izgatott volt? Minek tulajdonította professzor úr ezt az izgalmat?

— Teljes lelki összeroppanásnak. Thomas Bailey egész életén hanyólt és a felelőtlen élet elkezdte és tönkretette az idegrendszerét.

— Hm... köszönöm.

Elhallgatott s elgondolkozva játszott a papírvágó késsel.

— Shipert ügyvéd járt itt nálam — szólalt meg végül. — Azt mondja, hogy Bailey hátrahagyott dolgai között egy fontos iratnak is kellett lenni. Valami szabadalmi leírásfélének; amit Bailey magához vett, hogy a detroiti művekhez vigye autón.

— Nem tudom, mennyiben tartozik rám ez a bejelentés?

— Semmiesetre sem tartozik önre. Csak éppen meg akartam kérdezni, hogy nem látott-e Thomas Bailey otthagyt dolgal között egy lezárt, barnaszínű borítékot?

— Nem. Egészen bizonyos, hogy nem. Különböztetést sokkal jobban kell tudnia az altisztnek, aki a kérdéses holmikat összeesomagolta.

— Értem. Szóval professzor úrnak az a véleménye, hogy mindazok a tárgyak, amelyeket Thomas Bailey önnél hagyott, érintetlenül, eljutottak Shipert ügyvédhez?

— Igen.

— Nem történhetett meg, hogy az altiszt elmulasztotta valamit?

— Csaknem kizártnak tartom, hogy megtette volna. Tíz éve dolgozik mellettem, sohasem volt ellene semmi panasz.

— Tudja professzor úr, hogy az, amit most mondott, egy kicsit Shipert ügyvéd gyanúsítását is jelenti?

— Lehet — vont vállat a professzor. — Az a kérdés viszont, hogy nem láttam-e a borítékot, alkalomint ellenem irányult.

A detektívfelügyelő a levegőbe bámult, azután begyintett.

— Rendkívül bonyolult dolog... hiszen önök mind a ketten gyanun felül álltak. Van azonban még egy momentum...

A professzor az órájára nézett.

— Nem akarom ugyan siettetni, Mr. Williamson, az időm azonban nemsokára lejár.

— Csak még egy kérdést, Mr. Becker... emlékszik arra a betegre, akit a Bailey-gyár égése után a St. Lazare-kórházban ápoltak s aki önt hívatta?

— Hogyne. Mi történt a szerencsétlen flótással?...

— Félíg gyógyultan elbocsátották a kórházból; azóta nyomaveszett, pedig körözés alatt áll.

— Tessék?...

— Gyilkosságot követett el egy csapszékben; sajnos, akkor még nem gyanakodtunk rá, csak pár napja terelte feléje a gyanut egy bejelentés.

— Érdekes. És biztosak benne, hogy ő a tettes?

— A bejelentés közölte a személyi adatait is. Champericoban született 1909-ben s alig pár hónapja jött át az Államokba.

— Nem értem, miért mondja ezt nekem, Mr. Williamson.

— Mert az ön távozása után ez a Tom Balrd magához hívatta az egyik orvost és igen fontos vallomást tett.

— Ugy... de még mindig nem értem, melyben tartozik ez reám?

— Annyiban, hogy a beteg akkor azt állította saját magáról, hogy azonos az öngyilkos Thomas Bailey-vel...

A profesor nyugodtan ült a kényelmes bőrfo-
telben. Most felpattantotta szivartárcája fedelét és
körülményes lassúsággal rágyújtott.

— Ez örökség . . . — mondta azután. —
Miért nem hívatta akkor Shipert ügyvédet, aki sok-
kal jobban ismerte a milliomost, mint én?

— Éppen ez az, amit én sem értek. Azért
kérettem önt ide, hogy erre a kérdésre feleletet
kapjak. Nem volt az a Tom Baird lakója az ön
klinikájának?

— Nem. De könnyen megtörténhet, hogy oda-
való.

— Mire gondol, professzor úr?

— Az a beteg rám a terhelt ember benyomá-
sát tette. Valószínű, hogy bivitális kényszerképzetek
vannak s ebben az esetben intézeti kezelésre szorul.

— Értem. Megmondhatná professzor úr, hogy
az efféle kényszerképzetek befolyásolhatják a be-
számíthatóságot?

— Büntetőjogilag feltétlenül. Erre vonatkozólag
éppen most dobtam egy könyvön, amelyben a
törvényszéki orvosszakértői praxis alapján állva
új joggyakorlat megindítását sürgetem. Az ilyen
emberek görcsösen ragaszkodnak kényszerképe-
zeikhez, amellet indultatos, rosszindulatú természet-
tüek. Élénken el tudom képzelni, hogy az ilyen
ember gyilkol akár egy görbe tekintet vagy félre-
értett mozdulat miatt is.

A detektívfelügyelő felállt.

— A gyilkossággal körözött Tom Baird tehát
ön szerint nem lehet azonos Thomas Baileyvel?

— Már csak azért sem, mert emlékszem, akkor
már megtalálták a holttestet. Én egyenesen az
agnoszkalásról mentem a St. Lazare kórházba.

fo-
és
— Akkor köszönöm, professzor úr, végeztünk.

ok-
ért
tet
ön
da-
ná-
tel
rul,
gy,
be-
ag
a
va,
en
ze-
ze-
en
ce-
át
1?
or
az

— Good by, Mr. Williamson. Ha pedig Tom Bairdet esetleg elfogják, kérem értesítsen engem is. Különös eset, szeretném néhány napig figyelni ezt az embert.

Barátságosan kezet fogtak s Kurt Becker be-
szállt a lifthe.

A rendőrség palotája előtt megállott s míg szeme szórakozottan kutatott autója után, ajkai fanyar mosolygásra húzódtak.

— Ez volt tehát az első számú csapda. Nos, ha megirdult a harc, hát lássunk hozzá minél eredményesebben...

XV. FEJEZET,

Hajnalodott, amikor Bill Harper és emberei visszaérkeztek a jersey-i szappangyár udvarára.

A bandita mogorván ugrott le a teherautóról. Berugta a rozoga ajtót s egy ugrással a helyiség közepén termett.

— Halló... Hiraki...

Néma csend. A nedves cementpadlón egy riadt patkány menekült. Bill Harper gyanakvó arccal nézett körül. Intett embereinek s felvont revolverekkel léptek a szomszédos, kisebb szobába.

Ocsmány káromkodással állt meg a küszöbön belül.

Hiraki a padlón feküdt összezsugorodva, fejét kámzsaszerűen egy mocskos munkászubbonny fedte.

Az egész szobában a kloroform édeskés, jellegzetes illata terjengett.

Bill Harper az eszméletlen alak mellé lépett, letépte fejről a zubbonyt.

— Ezzel ugyan alaposan elbántak.

— A fogolynak pedig híre-hamva sincs.

A bandita gyanakodva nézett körül.

— Igazatok van. Harakit alaposan elintézték s a fogolynak híre-hamva sincs. Csakhogy Hiraki nem könnyű dió, ha elintézték, *ha el tudták intézni*, akkor ugyancsak fel kellett készülniük, akárki csinálta a dolgot.

Két ugrással az ajtónál termett.

— Körülvenni a házat! Árulás történt...!

Amíg a marcona emberek sietve kihúzódtak, Bill Harper szakszerű mozdulattal vette kezelés alá a japánt. Negyedórába sem telt, amikor Hiraki teste megrázkódott, szájaszéle remegni kezdett, majd tétova mozdulattal felült.

— Ohééé... maga az Harper...?

— Én hát... Ki az ördög lenne más. Beszélj, mi történt, vagy kiszorítom belőled a lelket...

— Nem... nem nagyon tudom... Hiraki revolverrel a kezében vigyázott, amikor az autó jött. Azt hittem, a mi embereink s egyszerre csak hands up volt. Megrohantak, elkábítottak és elvitték a foglyot...

— Honnan tudod, hogy elvitték?

— Láttam, amikor elvágták a köteleit. S akkor még odajött hozzám egyik fickó, belém rugott és azt mondta: mond meg Harpernek, hogy máskor ne üljön fel ilyen egyszerű fogásoknak.

Bill Harper dühösen fujt.

— Én ne üljek fel...? Te ugrattál be, te sárgaképi vadszamár. Kitől kaptad az utasítást, hogy engem Long Islandba küldj?

Hiraki reszkető kézzel cigaretta után kutatott a zsebében.

— Telefonon utasítottak, mint mindig, a ren-

des jelszóval. Mr. Harper is tudhatja, hogy itt minden tévedés lehetetlen.

— Ördögöt lehetetlen... Már megint Kate keze van a dologban... de ha én még egyszer megfogom azt a szőke bestiát...!

Elhallgatott és öklével hew:sen a levegőbe ütött. Nem vette észre a kis japán szemében megvillanó gúnycs mosolyt.

Az ajtóban egyik ember alakja tűnt fel.

— Megvizsgáltuk az egész környéket. Sem a bobbyk, sem más nem figyel a házat. Az autónyomok nem mutatnak semmit; össze-vissza keveredtek a saját autóink nyomával. A sárga emberke motorkerékpárja azonban eltűnt.

Bill Harper a fogait csikorgatta.

— Kate ügylátszik már mindennütt keresztezni akarja az utaimat... ezt a fickót is csak azért szöktette meg, hogy vallomást csikarjon ki belőle a tűz miatt...

Hiraki tántorogva felállt. Az ölestermetű banditák között olyan volt, mint egy megszeppent gyermek.

— Hiraki úgy véli, hogy nem kell nagyon búsulni a fogoly miatt. Tom Baird csak két helyre mehetett; vagy Petershouse közelében a farmra, vagy abba a csapadékbe, ahol este is megfordult.

— Oda ugyan hiába megy... — vigyorgott gúnyosan Bill Harper.

— Az a jó, ha hiába megy... de valamelyik helyen megtalálhatják és ez a fontos.

Bill Harper a japánra bámult; úgy látszik nem volt erős oldala a logika.

— Istenemre igazad van, te japán giliszta.

Előre fiúk...! Lehet, hogy még melegében elcsip-
hetjük a fickót!

A társaság két részre oszlott s a teherautók
elporzottak.

Hiraki gúnyosan mosolyogva nézett utánuk.

Azután a vízsaphoz lépett, megmosdott és
gyalogszerrel megindult a távoli autóbusz meg-
álló felé.

— Csak menjetek ostoba fehérek! — mor-
mogta nikotinos fogai között. — Hiraki szépen
jelentést tesz s azzal sem jut semmivel előre a
dolg. De majd szép lassan megérik Hiraki vetése
is, mint a rizskalász Nippon lapályain...

*

A yerse-i kerület rendőrbiztosánál délelőtt
jelentkezett egy kopasz, idősebb ember.

— Fulton vagyok... — tördelte lihegve. —
Eliash Fulton és szappangyáram van a Pullon-
road-on.

— Mit akar? — nézett fel idegesen a rendőrsz-
tisz.

— Feljelentést tenni. Kiraboltak az éjjel.

— Kirabolták? Magát?

— Igenis, engem. Egyedül alszom a telepen.
A motorkerékpárom az udvaron állt. Egyszer-
csak kopogtatott valaki s amikor ajtót nyitottam,
revolvért szegezett a mellemnek. Kényszerített
arra, hogy odaadjam minden pénzesemet s a végén
leütött. Még most is dagadt a fejem...

— Mennyi pénzt rabolt el?

— Ezerhatszáz dollárt. Sőt a motorkerék-
páromat is elvitte.

— Hát nem tudott segítségért kiabálni?

— Hogyne, hogy beíem löjjon. Hiszen, amikor nem akartam minden pénzemot odaadni, beíemrugott és azt mondta, hogy majd mindjárt megtanulom, ki az a Tom Baird...

— Tessék...?

— Azt mondta, hogy majd megtanulom, hogy ki az a Tom Baird...

A rendőrtiszt eddig unatkozó tekintete megállamlott.

— Hogy nézett ki az az ember?

— Magas termetű volt; szőke és kékszemű. Sötét ruhában volt. Ha jól láttam, oldalt volt két aranyfoga is.

— Köszönöm. Milyen száma volt a motor-kerékpárnak?

— US 1229 XII. Nagy, szürke Davidson gép volt.

— Köszönöm, elmehet. A támadóját más ügyben is keresi a rendőrség. Nyugodt lehet, nem lesz ideje elkölteni a pénzt. Még ma hurokra kerül.

A magát Fultonnak nevező ember tisztesség-

A legobb,
lego.csóbb,

legtarla masabb
képes rád.óhetlap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal, Epest, VIII., József-körút 5., II. em

tudóan köszönt és kifelé indult. Az ajtóban azonban megállt s hosszasan babrált a cipőjével.

Látta, hogy a rendőrtiszt a telefonhoz lép és tárcsáz; hallotta az első szavakat is, amit a kagylóba mondott:

— Rendőrfőnökség? Kérem Williamson felügyelő urat...

A köpcös idegen szemében gúnyos, diadalmas láng lobbant, miközben becsukta maga után az ajtót.

XVI. FEJEZET.

Thomas Bailey motorkerékpárja százkilométeres tempóban vágatott a jersey-i országúton. A csúzdák között kanyarogva azon igyekezett, hogy minél hamarabb megközelítse a várost, ahol a meginduló hajnali forgalom mégis jelentett némi kis biztonságot.

Míg keze rezdülés nélkül szorította a kormányvillát, agyában villámszerűen peregtek a gondolatok.

Tisztán érezte, hogy ismeretlen hatalmak valami pokoli, eltéphetetlen hálót szőnek körülötte; az események és lehetőségek zürzavarában azonban nem tudott rendet teremteni.

Bill Harperről, a durva, darabos munkavezetőről nem lehetett feltételezni, hogy ilyen gondosan megszervezett gonosztevőtársaság vezetője lenne; Harper csak végrehajtó közeg lehet s lehet, hogy a gyújtogatást is felsőbb parancsra csinálta.

De vajon kinek a szolgálatában áll? Ki az a valaki, akinek érdekében áll örökre elnémítani Thomas Bailey?

Azután itt van Hiraki, aki a jelek szerint a

bandához tartozik s mégis kéretlenül megszábadítja a napokon, sőt heteken keresztül üldözött foglyot.

Nincs senki, aki ezekre a kérdésekre megnyugtató választ tudna adni. Ha csak Kate nem...

Katának sok mindent kell tudnia; sejtienie kellett azt a veszélyt is, amely őt Newyorkban fenyegette, különben nem tiltakozott volna olyan élesen az ellen, hogy kimozduljon Petershouseból. Eszébe jutott az is, hogy milyen szökésszerű titokzatossággal vitte ki Kate a farmra s gyakran milyen aggódó, riadt volt a tekintete, ha autóröbögés hangzott fel a közeli országút felől.

Ezt az éjszakát alkalmasint lázas izgalomban töltötte a leány; a Jimmy Botter által küldött üzenet csak ideig-óráig nyugtathatta meg.

Beért a házak közé. Az épületek egyre magasabbak lettek, közeledett a Brooklyn-roadhoz, amely egyenesen levezet a Hudson felé, a Brooklyn hídhöz. Itt ágazik el az út; a baloldali Newark felé vezet, a Haekensack-roadon viszont végigszágulhat Englewoodig, helyesebben a Petershousi farmig.

Széles kanyarral a Haekensack-road felé fordult be, de alig tett meg pár száz métert, amikor a motor pőfögni kezdett, majd egészen leállt.

Bosszusan szállt le a nyeregéből s körülnézett a legközelebbi benzinkút után. Üzemanyag nélkül a legjobb Davidsontól sem kívánhatta, hogy elvigye Petershousig.

Pár száz métert tolnia kellett a gépet s míg a benzinkút kezelője tankolt, Tom izgatottan tapogatta belsőszabát.

Megnyugodva állapította meg, hogy Bill Harper bandája elfelejtette átkutatni; a Shipertől átvett összeg ott lapult a zsebében.

A korahajnalban didergő benzinkereskedő elismerő arccal nézegette a gépet.

— Jó masinája van, mister... — mondta.

— Jó, — hagyta rá Tom.

— Megér vagy ötszáz dollárt.

— Eladó... — vetette oda Tom s a következő pillanatban jobban megnézte a kútkezelőt.

Valóban... ez a motorkerékpár a Bill Harper bandájáé; könnyen árulója lehet. A kútkezelő szemében mohó vágy csillant meg.

— Nincs nekem erre pénzem...

— O'csón adom...

— Talán valamelyik mozi elől vezette el? — nézett rá gúnyosan a másik.

— Ne törődjön vele, honnan vettem. Fizeszen száz dollárt és mázolja be feketére.

— Oké... kékre mázolom, de csak ötven dollárt kap, vagy szólok a rendőrnek.

Tom alattömbben körülnézett: a láthatáron sehol sem volt rendőr, a leleplezés veszélye tehát egyáltalában nem fenyegette. Vállat vont.

— Nem félek a bobbyktól. Hanem azért adja ide a pénzt és a magáé a gép.

A kútkezelő fütttyentett örömeiben; gyors kezekkel számolt le ötven dollárt. Tom kezeihez s azonnal tolni kezdte a gépet egy közeli fészker felé.

Bailey azzal a nyugodt érzéssel nézett utána, hogy megszabadult egy kellemetlen tehertől, amely könnyen árulója lehetett volna.

Abban a percben nem sejtette, hogy meny-

nyire közeljár az igazsághoz és — az elbukáshoz egyaránt.

Pár lépéssel távolabb sikerült találnia egy hazafelé tartó taxit. Megállásra intette s egy húszdolláros kíséretében utasította, hogy hajtson Petershouseba.

A tiszteletreméltóan magas előleg hatása alatt a sofőr, — jóképű fiatal legény — rákapcsolt s a rozoga alkotmány meglepő gyorsasággal falta a kilométereket.

Tom azonban még ezt az íramot is kívésnek érezte; tolni szeretne volna az autót, vagy inkább: szőnyakat csatolni fel, hogy Kate közelében új erőt merítsen a — nagyon jól tudta — elszánt és veszélyes küzdelemre, amit végig kell harcolnia nem önmagáért és nem Kateért, — hanem a harmadikért.

Szíve a torkában dobogott, amikor a jól ismert udvaron kinyitott a taxiból. A ház kihaltan, sötétlen meredt eléje.

Hosszasan zörgött az ablakon.

Csend...

Hátrakerült, hogy Dallant ébressze fel, de hiába ütötte, döngötte, majd rugta az ajtót.

Üres, kihalt, elhagyott volt a ház.

Meg sem próbált a rácsos ablakon áthatalni. Hátrament egészen a veteményekig, hogy a kertészekről próbáljon megtudni valamit.

A kertész kunyhója is üres volt; ajtaja sárglig tárva meredt az érkezőre.

Tom végigkutatatta a kunyhót és környékét; az izgalomtól vibráló szemekkel keresett valami

átmutatást, nyomot arranézve, hogy hová lett Kate s a farm egész személyzete.

Végül is be kellett látnia, hogy hasztalan minden erőlködés. Nappal esetleg még egyszer vizsgáztérhet és megkérdezheti a falubelieket, hogy tudnak-e valamit a farm lakóinak sorsáról.

Addig pedig legokosabb, ha visszamegy Newarkba és Jimmy Bottert keresi fel; lehet, hogy a kocsmáros többet tud mondanl. Ha pedig minden kötél szakad, akkor sietve haza kell mennie Richmond-hillbe, hiszen Katenak azt az üzenetet hagyta, hogy ott keresse meg ma délelőtt.

Némileg megnyugodva ült vissza az autóba s a sofőrnek bemondta a newarki címet. Egész teste parázslott a fáradtságtól, szemei fájtak s még sem tudott volna aludni egyetlen másodpercre sem.

Kergette, üzte, hajtotta a nyugtalanság.

Ismét végigrobogtak a Haeskensack-roadon, befordultak a Brooklyn-roadra s hamarosan az ismerős newarki rakodók között rohant a kocsí.

A sofőr lassított, úgy kereste Jimmy Botter csapszékét. De hirtelen hátrafordult.

— Halló, mister... ide alighanem rosszkor érkezünk.

Tom megbabonázva meredt előre.

Jimmy Botter csapszéke, helvesebben az egykori csapszék romjai előtt hatalmas tömeg ácsorgott. A periféria gyűlevész népsővét rendőrkordon szorította vissza s valamivel feljebb, a mellékutcában testes rendőrségi autó várakozott.

Baileynek minden erejét össze kellett szednie, hogy megőrizze nyugalmát.

— Hajtsen tovább! — szolt a soförre olyan szintelen hangon, hogy maga is megijedt tőle

Pár száz méterrel az egykori csapszék romjaitól megállította a kocsit és kiszállt. Elfogott egy ögyelgő suhancot és fél dolárt nyemott a markába.

— Dear fellow, meg tudnád mondani, hogy mi történt itt?

— Hajaj... pontosan. Talán ujs'gíró az úr?

— Az hát, csak beszélj már...

— Hát, még hajnal se volt, amikor egyszerre csak olyan dördülés rázta meg a környéket, hogy azt hittem, mindenestől a Newark-Baybe repülünk. Kirohantunk és láttuk, hogy az öreg Jimmy Botter csapszékének vége... Szegény old Jimmv, bizonyosan ő is a romok alatt van.

— Hát még nem takarították el a romokat?

— De igen, csak hát a csaposon kívül nem találtak senkit. Az meg szegény olyan állapotban volt, hogy száját sem tudta kinyitni. Bizony uram, így volt... — e'hallgatott, majd titokzatos arccal közelebb hajolt. — azt mondták, hogy az öreg Jimmv dollárokat vártott a pincében, attól robbant fel az egész ház...

Az utcai pletyka már igazán nem érdekelte Baileyt. Elküldte a suhancot s néhány percig tétovázva nézte a rendőrkordont.

Semmi kedve sem volt közelebb menni; ösztöne megsugta, hogy legjobb, ha távortartja magát a vizsgálattól.

Elvégre Jimmy csapszéke — nem volt nehéz kitalálni — a gangsterek bosszújának esett áldozatul, amiért az öreg kocsmáros segédkezet nyuj-

tott a banda által pusztulásra ítélt Tom Bairdnek. Könnyen lenetséges, hogy a tömegben még mindig ott ácsorog Bill Harper néhány embere, akik nyomába ragadhatnak s nyakára hozhatják az egész bandát.

Visszaugrott az autóba.

— Richmond-hillbe megyünk.

— No, elég cifrán kocsikázzuk végig Newyorkot... — gondolta a sofőr, de azért rákapcsolt.

Ismét végigrobogtak a Brooklyn-roadon, felkapaszkodtak a drótkötélhidra, keresztül vergődtek a City járműforgatagán s a Jamaika-street nyilegyenes vonalának végén befordultak a Richmond-hill villasorába.

Tom Bailey-t annyi meglepetés érte az utolsó két nap alatt, hogy most már minden eshetőségre el akart készülni.

A Baileyt kastélytól pár száz méternyire megállította a kocsit s a kopár platánokkal és fagyaltbokrokkal szegélyezett úton gyalog indult tovább.

Mintha csak sejtette volna, hogy itt éri az igazi meglepetés.

Egészen a villa előtt járt már, mikor a bokrok közül, egy utcai szemétygyűjtőláda öblös testé mellől ismert hang reccsent feléje fojtottan.

— Stop! Mr. Bailey, okosabb, ha itt marad.

Tom keze ösztönösen a revolver-zsebe felé rándult, de féluton megállt.

— Jimmy Botter... hát maga, hogyan került ide...?

— Önre várok, már több mint két órája...
— Azt hiszem, érdekes híreim is vannak.

— Beszélt Kateval?

— Sajnos nem. Üres volt az egész tanya,
mintha minden lakója elmenekült volna.

— Kétségbeejtő, Old Jimmy, most mit csináljunk...?

— Egyelőre csak azt tudom, hogy kétségbeesni eszem ágában sincsen. Pedig engem is ért egy kis kellemetlen meglepetés máma.

— A csapszék... Hát már tudja?

— Félórával a robbanás után értem oda az autóval. Meg sem álltam, tovább jöttem. Semmi kedvem sem volt a csapszék sorsára jutni. Azóta itt várom önt.

— Persze, hiszen Katenak is ide kellett volna jönnie.

Jimmy Botter izgatottan vakarta fültövét.

— Várjon csak Mr. Bailey... attól tartok, hogy miss Kate, vagy hogy hívják, magától is megtalálta.

Tom olyan erővel ragadta meg a kocsmáros karját, hogy az felszisszent.

— Ember... mit beszél maga?!...

— Jól van na, el ne törje a karomat... hiszen nem mondtam biztosan. Éppen csak az a helyzet, hogy egy fiatal miss, meg egy férfi ezelőtt félórával bementek a Bailey-kastélyba. Nézze, ott áll a kocsijuk. Egy apró zöld Ford. Sőt már jönnek is... megismerheti, ha jó szeme van.

Tom eszelősen meredt a kastély bejáratára. A lépcsőkön éppen akkor jött le egy karcsú nőalak és egy zömök férfi. Tom azonnal rájuk ismert.

Kate Kellington volt a nő és ugyanaz a munkás kísérte, akit egy alkalommal már látott az autóbán a Fifth-Aveune sarkán.

Sietve haladtak keresztül az előkertben és beszálltak az autóbába.

Tom felordított és nekilódult, Jimmy Botter azonban vasmarokkal tartotta vissza.

— Ohó, young friend, az ilyesmit nem hebegyán szokás csinálni...

— Eresszen... hát nem látja, hogy elmenek?...

— Itt a teherautóm, majd azon követjük őket. Elvégre talán csak mégis illik megtudni, hogy mi járatban vannak?...

— Hogy mi járatban?... Hogyan érti ezt, Botter?...

A kocsmáros karonragadta fiatalabb társát és sietve vonszolta a közelbe ácsorgó teherautó felé.

Csak akkor válaszolt, amikor a zöld Ford-kocsi már elindult s ők is dőcögve haladtak az úton, biztos távolságban Kate Kellingtontól.

— Semmi közöm a dolgaihoz, Mr. Bailey... de amint mondta, a missnek sejtelve sem volt arról, hogy ön kicsoda... Ezzel szemben napok óta egész gangsterbanda kergeti halálra. A miss eltűnt otthonról, titkos utakon jár... s a végén kiderül, hogy igen kitűnően tudja, merre is van a vőlegénye igazi hazája.

Tom kiszáradt torokkal bámulta az előttük haladó autót.

— Nem értem... mit akar mondani?...

— Csak azt, hogy ne sajnáljon egy kis fárad-

ságot, nézzen utána, hogy mit csinál a miss az őm hátamögött. Egyelőre nem tudhatjuk, hogy mit akart a Bailey-kastélyban, hát lássuk, hogy hová megy és mit csinál ezek után?...

— Szóval azt gondolja, hogy Kate is azok közé tartozik?...

— Semmit sem gondolok. De azt akarom, hogy férfiasan nézzen szembe a valósággal, akár milyen komisz legyen is.

Tom Bailey kábultan dőlt hátra a kényelmetlen ülésen. Vibráló szemei előtt vad táncot járt az utca, zúgó füleiben mintha a megállíthatatlan végzet harsogott volna az autó motorja felől.

Azonban felcsigázott idegeinek legvégső maradványain uralkodó öntudata szinte parancsolóan helyeselt a kocsmáros megállapításainak; legyen vége a ködnek, a misztikumnak, a végtelen hajszának s hadd jöjjön a féléves, furcsa kaland végéigyenlege, még akkor is, ha az eredmény — Kate elvesztése lenne.

XVII. FEJEZET.

A teherautó elhagyott, teljesen néptelen melékutcában állott.

Tom Bailey a saroképület falához támaszkodott és mereven nézte a kaput, amely mögött Kate eltűnt. Teljesen nyugodtnak látszott, legfeljebb arcának felfő západtsága árulta el, hogy életének talán legnehézebb perceit éli.

Húsz lépéssel távolabb az utca túlsó oldalán Kurt Becker professzor klinikájának parkja sötétlett és Kate Kellington a klinika főbejárata mögött tűnt el több, mint félóra előtt.

A zöld Ford kocsit Kate társa elvezette s ez a jelenség egymaga elég volt annak bizonyítására, hogy a lány hosszabb látogatásra készült.

Tom Bailey úgy érezte, hogy minden hályog lehullt a szeméről s most kísérteties tisztasággal látja a hetek óta tartó boszorkánytánc minden apró részletét.

A lánc teljes, csak a dráma befejezése van hátra.

Kurt Becker professzort megszédítették a Bailey-milliók; lehet, hogy már korábban is kettős életet élt s míg nappal világhírű ideggyógyász-

ként élvezte a társadalom becsülését, éjszaka földalatti szervezetek vezérévé vátozott át.

Amikor Thomas Bailey eltűnt, hogy Tom Baird képében éljen tovább, a professzor visszatartotta néhány ottmaradt értéktárgyát s azoknak segítségével később megjárta az „öngyilkos” Thomas Bailey holttestének megtalálását.

Kate, mint a gang egyik tagja kapcsolódott bele az esetben; sem ő, sem Bill Harper nem sejtették, hogy az egyszerű munkás tulajdonképpen a Bailey-milliók ura. Lehet, Kate bele is szeretett kicsit; hiszen, amikor rájött a gyári tolvajlásokra, igyekezett megvédeni az alvilág bosszújától.

Lehet, hogy közben megtudta a „munkás” igazi kilétét s erre megszöktette a kórházból, hogy a milliókat véglegesen biztosítsa a maga számára.

Az alvilág azonban nem engedi el áldozatait; hiába próbált Kate harcolni volt cinkosaival szemben, az alvilág erősebbnek bizonyult.

És Kate feladta a harcot; a zsákmányból reá eső rész kedvéért békét kötött a Főnökkel s most talán az új, végső sakkhúzásokat határozzák el.

Ez a lánc logikus, sehol sincs benne semmi törés; Thomas Bailey új életének nehéz hónapjai alatt eléggé férfivé serdült ahhoz, hogy ezt megállapítsa.

Már nem is zúg az agyában a vér, mintha már nem is fájna az egész.

Hidegen, csaknem higgadtan gondolkodik.

Katenak nem szabad börtönbe jutnia, az az élet, amely a testében sarjad, soha, egy pillanatra se szívjon börtönlevegőt.

Visszont Thomas Bailey ma már nem az az

ellenfél, akit akár ilyen eszközökkel is le lehet győzni.

Nem fogja megtenni azt a szívességet, hogy meghaljon, még Katenak sem.

Most éppen együtt van a két főcinkos; gondja lesz rá, hogy a lányt futni engedje, Kurt Beckerrel azonban leszámol egyszer s mindenkorra.

Cigarettát vett elő és rágyújtott. Szenvtelen hangon fordult a kocsmároshoz.

— Jimmy... mindent értek... Igaza volt.

Botter zavartan fordította el a fejét. Esetlen testével, bárdolatlan eszével nem tudta megtalálni a részvét kifejezőmódját.

— Hát... akkor sem kell elkeseredni, Mr. Bailey...

— Köszönöm, ne vigasztaljon, semmi szükség sines rá!

— Annál jobb. Egy asszonyért csakugyan nem érdemes megfürödni az Upper Bayban...

— Ide figyeljen. Megvárjuk, amíg a... a miss kijön... én néhány szót váltok vele, azután bemegyek a klinikára. Itt lakik az az ember, aki felrobbantotta a maga csapszékét is...

— Hogy szakadjon rá a tető.

— Nyugodt lehet, rászakad. Kezeskedem érte. Miután azonban nem könnyű ellenfél, magának is segítenie kell.

— Nagyon helyes. Majd kiválasztom a legnehezebb francia kulcsot...

— Szükségtelen. Egyelőre csak az lesz a dolga, hogy amint én beléptem a kapun, de egy perccel sem előbb, a legközelebbi telefonállomáshoz rohan és felhívja Dave Shipert ügyvédet,

Megmondja neki, hogy hova mentem, ő már tudni fogja a többit. Megértette?

— Tökéletesen. Megbízhat bennem, Mr. Bailey.

Elhallgattak.

Újabb félóra telt el idegtépő várakozásban.

Végre megnyílt a klinika kapuja és megjelent Kate Kellington alakja.

Körülnézett az utcán, mintha azt nézné: figyelik-e, azután lehajtott fejjel sietni kezdett.

Thomas Bailey fakó arca egy árnyalattal még fehérebbre változott, összeszorított ajkai keskeny csikká szűkültek előreugró álla fölé. Szilárd, biztos lépésekkel tartott a lány felé.

— Miss!...

Kate, mint akibe villám sujtott, megállt. Keze jellegzetes mozdulattal kapott a kezításkája felé. Tom megvetően legyintett.

— Hagyja a revolvért, nem lesz rá szükség!

A lány csak most tekintett fel; szája kinyílt, mintha mondani akarna valamit, azután meg-ingott.

Tom a részvét legcsekélyebb jele nélkül állott előtte.

— Térjen magához, kérem, nincs sok időm.

— De Tom... hát így kell... találkozunk?

— Ennek nem én vagyok az oka. S ha már itt tartunk s ha maga várakozásom ellenére magyarázatra tart igényt, én csak annyit jelenthetek ki, hogy a magam részéről megelégszem azzal, amit tudok... Éri?... Nem kérdezem, hogy mit suttogott a munkásokkal a gyári kintinban? Nem érdekel, hogy miért akart kémkedtetni velem a volt főlegénye után? Azzal sem törődtem, hogy

miért szöktetett meg, miért rejtegetett a cinkos-
társai elől s azzal sem, hogy mit tárgyalt most a
professzorral, miután sikerült látogatást tett
Richmond-híliben...

— Tom... hallgass meg...

— Nem tehetem, mert minden percben meg-
érkezhetnek a cinkosai s akkor az életembe kerül
a beszélgetés. S bár az életemet a történetek után
igazán nem értékelem sokra, *ennél* még mindig
értékesebbnek tartom. Tehát röviden: értékelni
akarom az ön kétségtelen szolgálatait s azt a vi-
szonyt, amely, sajnos, fennállott köztünk. Tehát
most futni engedem s amint sikerült kifütyöltnöm
a Becker-féle bűnszövetkezetet, megtalálom a
módoját annak, hogy juttassak önnek valami na-
gyobb összeget.

— Maga megőrült!...

— Úgy van. S miután minden idegbajnak leg-
biztosabb gyógyhelye Becker professzor klinikája,
el is búcsúozom öntől és meglátogatom a profesz-
szort. Figyelmeztetem azonban, hogy néhány per-
cen belül a rendőrség körülveszi az épületet...

— Tom... ez nem lehet igaz!...

Szinte nem is emberi hang volt, ami Kate
száján kibuggyant, hanem a rémület és ijedtség
lekötölázható sikoltása.

Bailey azonban ezt már nem hallotta. Minden
felháborodása, haragja és undora ellenére is
érezte, hogy Katevel szemben kétségbeesetten
gyenge. Sietve belépett hát a kapun, nehogy por-
rátört önérzettel karjaiba kapja a lányt, aki le-
hetett romlott, gonosz, számító, vagy akár gyil-
kos, de mégis csak legközelebb állt hozzá — egy
induló élet elszakíthatatlan kapcsa által.

Négy lépcsőt ugorva ért fel az emeletre s minden visszafojtott indulata a szemében parázslott, amikor felszakította Kurt Becker dolgozószobájának ajtaját.

A professzor íróasztalánál ült s az ajtónyitásra riadtan tekintett fel.

Arcán végtelen csodálkozás ült.

— Tom Baird... hát ön hogy került ide?...

— Ne komédiázzon professzor, a játéknak vége.

— Úgy. Azt akarja ezzel mondani, hogy az egy esztendő nyolc hónapra zsugorodott?

— Azt akarom mondani, hogy mindent tudok. Érti? Mindent!

— Én viszont semmit sem tudok. Leanne szíves megmagyarázni a dolgot?

A professzor nyugodtan beszélt; csak az ujjai táncoltak idegesen az asztalon. Tom Bailey emelt hangon folytatta:

— Tudom, hogy ön rendezte az agnoszkálási komédiát a holttestemmel; tudom, hogy egy földalatti banditszervezet vezetője; tudom, hogy ön gyújtotta fel a Bailey gyárat; tudom... Halija, meg ne morduljon, mert lövök!

— Amilyen bolond, képes rá! Mit akar hát?...

— Sakkban tartani önt. Nem sokáig, csak néhány percig, amíg a rendőrség ideér.

Thomas Bailey egy pillanatra megállt a beszédében. Lehetetlen volt észre nem venni, hogy a professzor alig láthatóan összerendezte a rendőrség említésére. A következő másodpercben azonban diadalmasan megvillant a szeme.

Tom valami halk zajt hallott a hátamögött s

a következő pillanatban vasmarokkal ragadták meg. Szemvillanás alatt megértette a helyzetet; a professzor — amíg látszólag szórakozottan dobolt az íróasztalon, — megnyomott egy titkos vészcsengőt, amely a személyzet felriasztására szolgált. Minden ideggyógyintézetben van hasonló felszerelés; igazán gyerekes ostobaság volt beugrani neki. Ökölrel, foggal, lábbal védekezett; a túlerő azonban percek alatt legyűrte. Az erőlködéstől félig eszméletlenül hallotta Becker diadalmas hangját.

— Vigyék a dühöngőbe. Azonnal jövök én is. Bútornélküli, gumival párnázott szobába vezették. Nem kötözték össze és kényszerzubbonyt sem húztak rá. Egyszerűen otthagyták, mint egy ártalmatlanná tett fenevadat.

Negyedórába sem telt, megnyílt az ajtó és a küszöbön megjelent Kurt Becker.

— Nos, megnyugodott már valamennyire? Vagy adjak egy injekciót?

Bailey visszahőkölt.

— Figyelmeztetem, hogy ha közeledik felém, védekezni fogok. Nem hagyom magamat sintér módra kiirtani.

— Gondoljon, amit akar — vont vállat a professzor. — Bár általában nem injekcióstűvel szoktam gyilkolni.

— Tudom. Inkább szappant főzet az áldozatából. Az is biztos módszer; a holttest eltüntetéséről sem kell gondoskodni.

— Csakugyan. Úgy látom, sok mindent tanult a nyolc hónap alatt.

Hirtelen elhallgatott.

— Mondja, csakugyan értesítette a rendőrséget?

— Ha nem hiszi, kérdezze meg Kate Kellingtont. Itt beszéltem vele a klinika előtt. Siessen, talán még utóéri...

Fölényes göggel nézett a professzorra. Azt várta, hogy eltorzul az arca a rémülettől. Kurt Becker azonban csak vállat vont.

— Élete legnagyobb ostobaságát csinálta. Most mehetek reparálni a dolgot.

A hangja hirtelen élesre változott.

— Maga itt marad egyelőre; ez éppen futóbolondok számára való hely. Ha visszajöttem, majd döntök további sorsa felől.

Jelt adott a kémlelőnyíláson át és az ajtó megnyílt. Mielőtt Tom megszólalhatott volna, ismét egyedül találta magát a gumival bélelt szobában.

A professzor egyenesen a dolgozószobájába ment.

Megállt a szoba közepén s az arca már egyáltalán nem volt nyugodt. Töprengőnek látszott, ujjai idegesen tépdesték a fehér köpeny gombjait.

A legobb,
legolcsóbb,

legfelfelfalmasabb
képes rádióheliap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest VIII. József-körút 5., II. em.

Az asztalon felberregett a telefon, Kurt Becker azonban nem nyúlt a kagyló után.

Az asszisztensnő jött be a szomszéd szobából, az lépett a készülékhez.

Néhány másodperc múlva a professzorhoz fordult.

— Williamson felügyelő kéreti a professzor urat.

Becker meg sem mozdult. Halkan, a fogai között válaszolta:

— Mondja meg a felügyelő úrnak, hogy tíz perc múlva nála leszek.

Felsóhajtott s az orvosok megszokott mozgáslatával a mosdóhoz lépett.

XVIII. FEJEZET.

Félórával azután, hogy Kurt Becker professzor eltávozott, rendőrségi autó állt meg a klinika előtt. Egyenruhás rendőrtiszt, egy civil és két rendőrségi ápoló kíséretében lépkedett fel a széles márványlépcsőkön.

Az elősiető portásnál az ügyeletes orvos után érdeklődtek s néhány perc múlva valamennyien a hófehér, ragyogóan tiszta irodában állottak.

A rendőrtiszt hanyagul tisztelgett.

— Az ügyeletes orvos úrhoz van szerencsém?

— Igen. Doktor Heepson vagyok.

— Utasításom van arra, hogy a gyilkossággal gyanúsított Tom Baird ápoltat átszállítsam a rendőrségi kórházba.

— De hiszen mindössze egy órája van náunk. Még létszámba sem vettük.

— Annál jobb, legalább nem kell a törzslapozással vesződniök.

— Sajnálom, a beteg dühöngőcellában van, nem szállítóképes.

— Orvossal jöttem és ápolókkal. Ragaszkodnom kell az elszállításához.

— Várják meg az urak Kurt Becker professzort. Nélküle nem intézkedhetem ilyen fontos ügyben.

A rendőrtiszt összevonta a szemöldökét.

— Nagyon sajnálom, nem várhatok. Az ápoltat gyilkossággal gyanúsítják, nálunk van a helye. Ha szükséges, ott is megkapja a kellő ápolást.

— Kérem, nem erről van szó, de...

— Ne vitatkozzunk, doktor úr. Parancsom van s ha kell, erőszak alkalmazásával is elviszem az ápoltat. Szíveskedjék mutatni az utat...

Az orvos vállat vont.

— Azt sem engedi meg, hogy előzetesen telefonáljak a professzornak?

— Fölösleges. A professzor úr éppen ebben az ügyben tárgyal Williamson fekvőgyelővel.

— Akkor hát tegyenek az urak belátásuk szerint.

Az orvos előre indult, fel a lépcsőkön a második emeletre. Intésére az ápolók felnyitották Tom cellájának ajtaját. A civilbe öltözött rendőr-
orvos a két egyenruhás ápolóval belépett.

Tom Bailey a földön feküdt s az eseménydús két nap után békésen, mélyen aludt.

A rendőrorvos arcán gúnyos mosolygás vibrált.

— Igazán nem úgy alszik, mint a dühöngő örültek szoktak. Ellenkezőleg; ez a szabályos, mély lélegzetvétel makkegészséges, de alaposan kifáradt emberre vall.

A klinikai orvos vállat vont. Neki ugyan egészen mindegy volt, hogy egészségesen vagy nyugtalanul alszik-e az ápolat, akit felsőbb intézkedésre visznek az intézetből.

Szabályosan kitöltötte a kijelentő lapot, aláíratta az elismervényt s a maga részéről befejezettnek tekintette az ügyet.

A két ápoló hordágyat hozott fel az autóból, ráemelték az alvó testet és levitték anélkül, hogy Tom Baird felébredt volna.

S az átvételi elismervény szerint: Tom Baird huszonnyolc éves, Champericoi születésű ápolat elindult a rabkórház felé.

#

Williamson felügyelő eloltotta cigarettáját és felállt. Öles lépésekkel néhányszor végigsétált a szobán, azután megállt Kurt Becker professzor előtt. Hangja most éles volt; vágott, mint a penge.

— Szóval beismeri, hogy Tom Baird és Thomas Bailey egy személy?

— Beismerem.

— Miért nem ismerte fel a milliomost a St. Lazare kórházban?

— Mert sejtettem, hogy Bailey állítólagos holttestének megtalálása mögött veszedelmes gonosztevők húzódnak meg. Bailey érdekében jobbnak véltem, ha hallgatok és nem teszem ki a beteget egy esetleges merényletnek.

— Tudja, hogy Tom Baird, alias Thomas Bailey gyilkosságot követett el?

— Amikor a kórházi eset történt, még önök sem tudták.

— Amikor — ezelőtt egy órával — Bailey jelentkezett önél, miért nem értesítette a rendőrséget?

— Mert időközben ön telefonált és inkább idejöttem.

— Hm... Thomas Bailey-t ön szerint veszedelmes gansterbanda üldözi; megtalálják a holttestét ugyanakkor, amikor a milliomos esetleg éhesen kóborog a városban s mindezek ellenére ön egészen úgy viselkedik, mintha rejtegetni akarná Bailey-t a rendőrség elől. Nem gondolja, hogy ez több, mint furcsa?...

A professzor is felállt s most ellenségesen, élesen feszültek egymással szembe.

— Erre mondhatnám azt is, hogy Bailey érdekében már csak orvosi szempontból is okosabbnak

tartottam, ha egyedül birkózik meg a nehézségekkel, amelyek minden ember életében, tehát az ő további élete során is előadódhatnak. Hiszen akár-melyik pillanatban közbeléphettem volna akkor is, ha a rendőrségnek sikerül őt elfognia. Mondhatnám ezt, de nem teszem. Mert az igazság az, hogy feltettem Tom Bairdet a rendőrség börtönétől. A gangsterbosszú keze messze elér s véleményem szerint számára legjobb hely egyelőre a zárt intézet.

— Mondhatom, elég különös felfogás. Enyhén szólva surolja a bűnpártolás határait.

Hirtelen élesen csattant a hangja.

— Remélem, ezekután nem csodálkozik professzor úr, ha azt mondom, hogy Tom Baird egy pillanatig sem maradhat tovább az ön intézetében...

— Úgy... Emlékszik, felügyelő úr Anthony Deval esetére, akit cinkostársai akkor gyilkoltak meg, amikor a rendőrök kihallgatásra vezették a szerencsétlent? Vagy a Santa Tomra, akit ismeretlen tettesek az őriztes cellában felakasztottak, nehogy elárulhassa a banda titkait?... Ezekután mer ön kezességet vállalni a milliomos Bailey életéért?...

— Nem érdekel, hogy milliomos-e az a Bailey, vagy koldus. A törvény előtt minden amerikai polgár egyenlő. Tom Bairdet, vagy ha úgy tetszik, Thomas Baileyt gyilkossággal gyanúsítjuk, tehát a

rendőrségen a helye. Sem én, sem más nem akadályozhat meg kötelességem teljesítésében.

— És ha Baileynek mégis baja történik a rendőrségen?...

— Vállalom a felelősséget.

A professzor elgondolkozva nézett maga elé. A rendőrséget türelmetlenül intett.

— Mr. Becker, ha jól emlékszem, néhány perc előtt Ön még nagyon sietett.

— Igaza van. Még valamit azonban... Ha jól emlékszem, azt mondotta arról a champericói Tom Bairdről, hogy ott is bűnözésből élt. Vagy rosszul emlékeztem?...

— Jól emlékszik, professzor úr; de nem értem, mire ezt most tudnia önnek?

— Azt a szívességet szeretném kérni, hogy a többi adatok mellett kérjék be Champericóból Tom Baird ujjlenyomatait is.

— Ezt megtehetem még ma. Most azonban induljunk. Tom Bairdnek egy órán belül a rendőrségen kell lennie.

— Feltétlenül ragaszkodik felügyelő úr az álláspontjához?...

— A karrieremet kötöm hozzá. Menjünk.

A professzor vállat vont. Beszálltak a liftbe s Kurt Becker autója néhány perc múlva csikorogva fékezett a klinika előtt. A professzor rosszkedvűen sietett fel a lépcsőkön a detektívfelügyelő előtt.

— Mr. Heepson, — szólt a belépő alorvoshoz dolgozószobájában, — ki kell adni az új beteget a rendőrségnek.

Az orvos állva maradt a csodálkozástól.

— Tom Bairdre gondol, professzor úr?...

— Természetesen... Ki másra gondolhatnék?...

— De hiszen Tom Bairdet ezelőtt félórával már elszállították.

— Micsoda?...

— Alig hogy professzor úr elment, rendőrségi autó állt meg a klinika előtt. Egy rendőrtiszt, egy orvos és két ápoló szállt ki belőle. Williamson felügyelő úr utasítására hivatkoztak s olyan erélyesen léptek fel, hogy kénytelen voltam kiadni a beteget.

— Borzasztó... — suttozta elsápadva az orvos.

A detektívfelügyelő szikrázó szemekkel, dühös nevetéssel fordult a professzor felé.

Olvassanak

ANTENNA

képes radio nemzeti

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ár csak

6 fillér

Mindenütt kapható

— Nem is olyan borzasztó, Mr. Becker. Mondhatom, ügyesen csinálta. A feleletel, az időhúzás az ujjlenyomatokkal, minden nagyszerű volt. A cimboráinak bőven maradt ideje a cselekvésre...

A professzor felugrott. Ezúttal először végképpen elhagyta a nyugalma.

— Csak nem képzeli, hogy én...

— Nem képzelem. Tudom. Érti, *tudom*... s ezekután letartóztatom a gyilkossággal gyanúsított Tom Baird megszöktetése miatt...

XIX. FEJEZET.

Thomas Bailey arra ébredt fel, hogy az autó egyenletes ringással száguld vele Long Islandon keresztül. A nagy forgalom arra vallott, hogy már Brooklyn felé járhatnak. Első pillanatban döbrent iszonyat fogta el; lehet, hogy Becker professzor sétaautózásra viteti. Valamelyik elhagyott helyen megáll majd vele az autó s szítává lőtt holttestét az autóval együtt neki irányítja a tengernek.

Fel akart ugrani, de kötelek szorítását érezte a csuklóján.

Lezárt szembéjai alól óvatosan kikémlelt.

Rendőregyenruhák gombjainak csillogását pillantotta meg.

Megkönnyebbülten felsóhajtott s ajka szőlásra nyílt, amikor gúnyosan vigyorgó arc hajolt fölé.

— Felébredt a fiatalember...

— Kössétek be a száját, nehogy kiabáljon...

Roszzagú kendő szorult az ajkaihoz. Meg sem

kísérelte a menekülést. Tudta, hogy ezzel csak a saját életét rövidítené meg.

Átrobogtak a Manhattan-hidon, Jersey City déli részén s már Brightonban száguldott velük az autó. Stapleton magas házai után ritkásan elszórt gyárépületek között kanyarogtak Staten Islandon. Egy darabig még követte őket a magasvasút, azután villamossínek mellett haladtak tovább.

Bailey elszoruló szívvel figyelte az útirányt. Perth Amboy felé mennek, Newyork kikötőjének legelhagyottabb, legveszedelmesebb része felé. S mintha csak sejtésének igazolása lett volna, egyik rendőrruhás a tisztnek öltözött bandita felé hajolt.

— Raritan Bay?...

— Nem... Sandy Hook. A nigger Fergam veszi át a többi csomaggal együtt.

Staten Island utolsó házai is elmaradtak. Egy magányos fészer előtt állt meg az autó. Baileyt bedobták a fészerbe és rázárták az ajtót. Süket csend fogta körül végtelenségnek tűnő, hosszú órákig.

Bealkonyodott s az egyre fokozódó hidegben meggémberedtek összekötözött tagjai. Elkéseredve állapította meg, hogy akkor sem tudna megmenekülni, ha valamilyen csoda folytán sikerülne megszabadulnia kötelékeitől.

Sötét este volt, amikor óvatos macskaléptek

hangzottak fel s lassan kinyílt az ajtó. Kézilámpa fénye villant az arcába s Hiraki ismert hangja szólalt meg. Néhány mozdulat és megszabadult a száját szorító rongydarabtól.

— Csendesesen, Mr. Bailey...

— Gyorsan... oldozd el a kötélkeimet.

— Nem lehet. Nincs itt az alkalom a szökésre. Harper bandája közeledik.

Zsebéből lapos üveget vett elő s Tom ajkához emelte. Az möhön nyelte a forró, erősen rumos teát. A japán elégedetten vigyorgott.

— Így ni... Mr. Bailey most újra fog tudni mozogni.

— Összekötözve...?

— Nem... de most kell, hogy Mr. Baileynek is helyén legyen a bátorsága. A fehérek azt mondanák, hogy szüksége lesz az idegeire...

— Mit akarsz tenni...?

— Közeledik a leszámolás, Mr. Bailey. Hiraki már mindent tud s Hiraki ki fogja engesztelni megbántott őseit. Most megglazítom a köteleket, hogy könnyen kiszabadíthassa magát. De vigyázzon, ne mozduljon, nehogy észrevegyenek valamit. Pár perc még és továbbviszik...

— Hová...?

— Sandy Hookba, a néger Fergan hajójára. A nyílt tengerre akarják hurcolni s ott eltüntetni.

nyomtalanul. De Hiraki vigyáz... bosszúja lesújt
s csak egyetlen ember fogja tudni, hogy kitől ered.

— Beszélj értelmesebben, vagy belédűgök...

— A motorcsónak nem fog eljutni Fergan há-
ójáig. Oh, a vámórség már régen lesi Bill Harper
bandáját... Ma este jókor fognak érkezni, Hiraki
gondoskodott róla. Mr. Baileynek nyugodtan kell
maradnia, mert az a parancs, hogy a legelső gya-
nus mozdulatra le kell lőni. Amikor rajtaütnek a
motoroson, akkor kell cselekedni. A támadás első
perceinek zűrzavara a legjobb időpont. Akkor tépje
le a köteleit és ugorjon a tengerbe. A partig el-
lehet úszni hideg vízben is, de lehet, hogy már
előbb kihajásszák...

Amíg beszélt, fürge kezekkel babrált Tom
kötelékein, azután felállt és zajtalanul távozott.
Az ajtó becsukódott utána s Baileyt csak laza kö-
telékei s az ereiben frissen áramló vér emlékez-
tette különös látogatójára.

Negyedóra mulva ismét zaj kerekedett. Kézi-
lámpák fényénél néhány markos ember lépett be a
Tomot, mint a pelyhet, vállukra kapták. A tenger-
parthoz mentek s Tom jókora motor-bárka sötét
tömegét pillantotta meg a sötétkéken csillogó
vizen. A kormánykeréknél Bill Harper robusztus
alakja sötétlett. A fedélzeten, a hatalmas csoma-
gokba kötözött rakomány mellett tíz-tizenöt férfi
árnyéka mozgott.

Tomot a bárka fenekén holmi kajütfélébe lökték. A helyiség nyitott oldala alatt alig egy méternyire hullámozott a víz. Bailey megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy ha rákerül a sor, nem lesz nehéz mesterség kiugrani.

A motor felzúgott s a part gyorsan távolodott mögöttük.

Egyenesen vágtak neki a Raritan Baynek s Tom szemei előtt lassan kibontakozott Newyork kikötőjének tündéri képe.

A szabadságszobor magasratartott fáklyájában szabályos időközönként gyult fel a jelzőfény; messze a Rockaway Beach világítótornyának kőszafénye világított s a két szabályos fénysugár között tízezernyi villanylámpa szikrázó sugara mutatta Coney Island és Barren rakpartjainak sorát.

Messze előttük már feltűnt Sandy Hook félszigetének csúcsa. A parttól nem messze sötét tömeg himbálózott a vízen. Fedélzetén egyetlen lámpa sem égett. A tengeren széles ködsávok úsztak s a hajó orrán csillogó jégkristályokká fagytak a permetező, sós cseppek.

A hajó hirtelen meglassította futását.

Tom minden idegét megfeszítve bámult ki a hullámozó vízre.

A távolabb horgonyzó hajó fedélzetéről hirtelen rakéta pattant fel. Alacsonyan szállt a víz fölé, a motorcsónak útjával derékszögben.

Ugyanakkor a köd mögül motorberregés zaja hangzott fel s hirtelen reflektorfény ölelte körül őket. Egészen közel egy vámőrnaszád közeledett a vízen.

Bailey minden idegszálát megfeszítve várt. Az őrizetére rendelt bandita felvetette a fejét. Valahol a fedélzeten fegyver dörrent s rá itt is, ott is szaporán kezdtek kattogni a golyószórók.

Ordítózás zaja hangzott fel s a banditák bárkáján is felvillant egy reflektor. Nyilegyenesen csapódott az őrnaszád fedélzetéhez a fénysugár s Tom nem tudta türtőztetni magát. Vadul felordított.

A reflektorfény sugarában teljesen megvilágítva Kate állott a naszád fedélzetén. Mellette ugyanaz az ember, akit mint munkást is ismert s aki pár nap előtt a zöld Ford autóban ült a Fifth Ave sarkán.

Ezuttal mind a kettőjüknek a vámőrség golyófogó rohamsisakja fedte a fejét. A banditák bárkája most hirtelen megtorpant, majd merész ugrással, mint a nyíl szökött előre. Tehetetlen helyzetéből Tom nagyon jól látta, hogy az őrnaszád kormányosa riadtan dől a keréknek.

A katasztrófa azonban elkerülhetetlen volt.

A bárka páncélos orra elérte a naszádot és pokoli recsegéssel furódott az oldalába. Bailey még látta, hogy a bárkáról sötét alakok ugrálnak át a

halálraitélt naszád fedélzetére. Egyet a munkáskülsejű ember leütött, egy másik azonban szilaj erővel Katera vetette magát.

Tom Bailey fogai összecsikordultak; egyetlen pillanat alatt megértette Kate titokzatos viselkedését, a professzornál tett látogatást, mindent. Kate a newyorki vámőrség tagja s mint nyomozó került a Bailey gyár kántinjába. Élete kockáztatásával védte őt a gangsterek bosszújától s ő hálából gombaságokat mondott neki.

Kezei vad erővel feszültek a köteleknek.

Néhány rántás és szabad volt.

Az őrtálló bandita riadtan fordult meg a zajra, de akkor Tom már a nyakán lógott. Őkle pörölyként csapott le az ember homlokára és a következő pillanatban összecsaptak feje fölött a hullámok.

Néhány lövés dörrent utána s a hullámozásból

Olvasd el

ANTENNA

kepes rádió heti árat

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ár csak

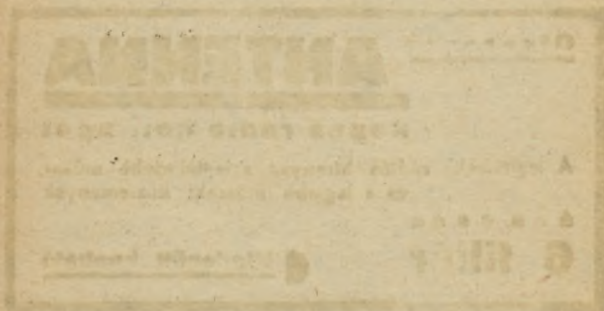
6 fillér

Mindenütt kapható

megérezte, hogy az őrnaszád elsüllyedt a hátamögött. Teljes erővel úszott a part felé. A hideg víz, mint éles kés tépte a bőrét, fogai összekoccantak.

Láhegye, elgémberedett tagokkal mászott ki a szárazföldre Perth Amboy partján.

XX. FEJEZET.

Csuromvizes ruhájában egy percig sem pihent. Érezte, hogy a késlekedés halált jelentene. Futva indult meg az úttalan úton észak felé, amerre nagy távolságban pislogó világosság jelezte a lakóhelyet.

Félórába telt, amíg elérte a dűledező házat. Szerencséje volt. A ház mellett rozszant fészer állott és a fészerben autó. Habozás nélkül bekopogott.

Riadtképfű, sovány emberke nyitott ajtót.

Tom csuromvizes zsebébe dugta öklét.

— Good evening.

— Evening. Mit akar?

— Azt akarom, hogy válasszon húsz dollár a néhány revolvergolyó között. Indulás!...

Az emberke rémülten nézett széjjel. A sötét, néptelen vidéken sehonnan sem várhatott segítséget. Dideregve indult meg a fészer felé.

Az ócska autó néhány perc múlva pöfögve megindult. Tom szorosan az ember mellé ült. Öklét

változatlanul a zsebében tartotta s didergését visszafojtva, igyekezett minél elszántabb arcot vágni.

— Hová megyünk?

— Hajtson északnak, Stapleton felé.

Ismét elhaladtak a Lower Bay partján, keresztülvágtak Brighton városrészen. Később Tom Newark felé irányította az autót. Jimmy Bottert kereste s meg is találta a szétdult csapszék romjai között.

— Old Jimmy, száraz ruhára és fegyverre van szükségem. De siess, mert a sofőröm percek alatt nyakunkra hozza a bobbykat.

— Talán valami ostobaságot csinált, Mr. Bailey?...

Minden rádióamatőr nélkülözkelelen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 230, negyedévre 0.70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII, József-örút 5. ul. em. 1. e. tel.: 444 00

— Ellenkezőleg. Most jött meg az eszem. Tévedtünk, amikor Becker professzor klinikáján kerestük a titkok nyitját.

— S most hová indul?

— Bill Harper bandájának a főnökéhez. És szavamra, ha eddig még nem bántak el vele, az én kezeimből most nem szabadul.

Amíg beszélt, sietve dobálta le magáról a vizes ruhadarabokat. Száraz flaneldarabbal végigdörzsölte testét s belebujt azokba a komikusan bő ruhadarabokba, amelyeket Jimmy készített ki s amelyeken erősen meglátszottak az éjszakai gangster-támadás nyomai.

Negyedóra sem télt bele s már kiléptek a néptelen utcára. Szilaj északi szél vágott szembe velük. Az Upper Bay vize haragosan zúgott a dokkok alatt. Jimmy Botter bosszúsán mormogott.

— Természetesen önnel jövök. De sajnós, az autóm hasznavehetetlenné vált s nincs pénzem megjavíttatni.

Tom fogai összezsikordultak.

— Ha nincs pénz, akkor gyalog megyünk.

Rohanó lépésekkel indultak útnak. Átmentek Jersey Citybe, majd Manhattanba és közel kétórás gyaloglás után Brooklyn villanegyedének egyik magános, előkelően zárkózott háza előtt állapodtak meg. Bailey néhány percre leült a kerítés

szélére, hogy kifujja magát, azután egyetlen lendülettel átvette magát a vasrácsra. Jimmy követte.

Kavicsos úton haladtak végig. Lépteik zaját sokszorosán visszhangozták a kopár fák és bokrok. A ház kihaltan, üresen meredt feléjük.

Bailey megkerülte az épületet s hirtelen megtorpant a hátsó bejárat közelében. Az egyik ablaktáblára mutatott, amely betört üveggel üresen ácsátott rájuk.

— Valaki megelőzött bennünket. Siessünk...

Óvatosan felhúzta magát a párkányig s eltűnt a sötétségben. A kocsmáros gondolkodás nélkül követte.

A cselédség szobáiban jártak. Tom óvatosan nyitotta meg a folyosóra nyíló ajtót. Levetette cipőjét s mezítláb surrant végig a folyosó keramitkockáin. Áthaladt a hallon s mint aki jól ismeri a járást, felsietett az emeletre vezető lépcsőn. A fargott korlát mellett jobbra fordult és benyitott a legelső ajtón.

Tágas, fényűzően berendezett szobába léptek, amelynek sötétszínű bútoraira misztikus fényt sugárzott az ablak előtt égő ívlámpa. A jobboldali ajtó alól világosság szűrődött ki. Hangfoszlányok ütötték meg a fülüket. Jimmy Botter riadtan ragadta meg Tom Bailey karját.

— Törjünk rájuk. Valaki segítségért nyöszög...
rög...

Bailey mozdulatlanul állt. A félhomályban ijeszítően sápadtnak látszott az arca. Összeszorított fogai között halkán morogta:

— Elkéstünk. Gondolhattam volna, hogy Hiraki megelőz...

Tétova lépést tett az ajtó felé. Az ajtó ebben a pillanatban feltárult s nyílásában megjelent a japán törékeny alakja. Amikor megpillantotta a váratlan látogatókat, a villanykapcsolóhoz nyúlt. Vakító fény öntötte el a termet. Tom ijedten vette észre, hogy a kis japán sárga arca hamuszínű, majdnem egészen szürke.

— Hiraki, mit csináltál? Mi történt veled?

A japán kérdéssel felelt:

— Mr. Bailey is idetalált? Hiraki hálát ad Nippon isteneinek, a bosszúálló Sivának és az ezerszemű Buddhának, amiért megengedték, hogy a bosszúállásban senki se előzze meg.

Jimmy Botter egy ugrással az ajtónál termett, de visszatántorodott. Shipert ügyvéd a padlón fektült hanyatt, melléből apró, faragott markolatú tör gengéje állt ki. Már nem volt benne élet.

A japán egy székre roskadt.

— Mr. Bailey, ne nézze most a halottat. Nip-

pon istenek keze érte őt. Hiraki el akar menni
dani mindent, s már kevés ideje maradt rá.

Összecsuklott, mint akit göres ránt össze,
Tomas Bailey melléje lépett és megrázta a vállát.

— Mi történt veled, Hiraki?

— Hiraki meghal. Így kívánja az ősök becsü-
lete és a szeretet, amellyel Nippon lányára gondol.

Felnézett s szeme hirtelen vészesen villant.

— Menjen, Mr. Bailey, rohanjon. Kate Kel-
lington is ott van, ahová Hiraki menyasszonyát
vitték.

— Hogy kerültél ide?

— Én is otthagytam a küzdelmet, amelyben a
csempészbanda győzött. Kate Kellington a banda
fogságába jutott.

— Hová vitték? Mi történt vele?

— Csak Haarlembe hurcolhatták, a 47-ik utcá-
mögött, a Paddington Road 117. számú házban.

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhertzap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest, VIII., József-körút 5., II. em

Ott van Shipert ügyvéd egyik mulatója. Oda hurcolták Hiraki menyasszonyt is és ezért kell most Nippon fiának meghalnia.

Lehanyatlott a feje s mozdulatlan maradt. Tom Bailey hirtelen a telefonhoz ugrott. Lázasszal tárcsázta fel a rendőrséget, majd a mentőket. Azután megragadta a kocsmáros karját.

— Menjünk, Jimmy. Ezen a szerencsétlen már úgy sem segíthetünk s a késlekedésünk talán halált jelent.

XXI. FEJEZET,

Beugrottak a legelső taxiba.

— Száz dollár üti a markodat, fickó, — harsogott a sofőr fülébe Jimmy — ha motorhalálában viszel a Paddington Roadra.

A sofőr bólintott és rákapesolt. Brooklyn háza gyorsan elmaradtak mögöttük s Long Island Cityn túl beértek Haarlem szűk utcáiba. Az East River felől rendőrautók szirénája közeledett feléjük. A Paddington Road sarkán találkoztak. Bailey intésére az autó megtorpant. A milliomos és kísérfője a rendőrségi autó felé rohantak.

— Gyorsan a 117-es számú házhoz... élete halálról van szó...

Végigsüvitettek az utcán. Riadt négerfejek jelentek meg az ablakokban s az utca hamarosan benépesült. A 117-es szám csukott kapújával sötétben állott előttük. Thomas Bailey kiugrott az autóból.

— Mégis csak jó, ha ismeri valaki Newyork

éjszakai életét... Hiszen én már jártam ebben a házban.

A mellékbejárathoz sietett és megnyomott egy rejtett csengőt. A kapú elektromos zára automatikusan feltárult. Tom, nyomában egy tucats rendőrrel, benyomult a sötét folyosóra.

— A pince felé... — vezényelt és öles ugrásokkal rohant előre.

Betaszított néhány ajtót, függönyöket tépett le és hirtelen megtorpant egy ajtó előtt, amelyefelől nehéz vaspántok zártak el.

— A szirénák megriasztották a jómadrakat. Elkésettünk — lihegte sápadtan a háta mögött álló rendőrtiszt felé fordulva.

A rendőrtiszt intett az embereinek.

— Felrobbantani az ajtót!

Dinamitpatron feszült a keresztvasak alá. Mély dörrenéssel fehér füst vágott a szemükbe és az út szabaddá vált.

Az elzárt ajtó mögött újabb folyosó következett. Jobbra-balra ajtók sora nyílt. Az egyik ajtó mögül kétségbeesett dörömbölés hangzott ki.

— Erre! — kiáltott Tom és vad erővel ráta-
mog a lezárt kilincset.

Izmos rendőrvallak feszültek az ajtónak, amelynek vékony deszkája recsegve tört be.

Az ajtó mögött riadt nyájhoz hasonlóan tucatnyi fiatal lány bujt egymáshoz. Tom Bailey

egyetlen szemvillanással kiválasztotta közülük Katet. A karjaiba kapta, mintha sohasem akarná eleresztetni.

— Kate...!

— Tom...!

A rendőrök csapata továbbrohant, de ők észre sem vették. Mintha érezték volna, hogy a sok megpróbáltatás után végre mindörökre megtalálták egymást.

*

A Richmond hilli Balley-kastélyban ötven ülnek a hall kényelmes bőrfotelekben. Thomas Balley, Kurt Becker, Williamson felügyelő, Jimmy Botter és Kate Kellington. A kandallóban vidáman pattogott a tűz és Jeremiash, az öreg főkomornyik,

---

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre 0.70 P.

Kérem mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII. József-lőrút 5. II. em. telefon: 444 00

---

esodálkozó arccal hordta körül a likőrös poharakat. Szegénynök túlsok jutott ki az éjszakai eseményekből s még most sem tudja egészen megérteni, hogy nyolc hónapja eltűnt, holtan megtalált és eltemetett gazdája hogyan kerülhetett elő hirtelenében, még hozzá menyasszonyostól...

Williamson felügyelő törte meg a csendet.

— Az az érzésem, hogy mindenekelőtt öntől kell bocsánatot kérnem, professzor úr. Elismerem, elhamarkodva ítéltém. De viszont önnek is meg kell engednie, hogy gyanusan viselkedett.

— Kizárólag a paciensem érdekében, — mosolygott Kurt Becker. — Hiszen Mr. Bailey engem is majd lenyelt. Szentül meg lehetett győződve arról, hogy én vagyok a banditafőnök.

Thomas Bailey zavartan mosolygott.

— Valóban mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy Shipert ügyvéd a gonosztevő társaság feje.

— Pedig úgy volt — szólalt meg Kate Kelington. — Mi a vámórségen régóta figyeltük azt a lelkiismeretlen munkát, amely a Bailey-gyár telepein folyt. Persze nem sokat törődtünk azzal, hogy minden autórakomány elloptott áruval csökken a Bailey-vagyon értéke, hanem csak arra gondoltunk, hogy a vámhatóságok megkerülésével semmit sem szabad kicsempészni Newyorkból.

Ezért kaptam azt a megbízást, hogy álljak be kantinosleánynak a Bailey-gyárba s a munkások útján puhatoljam ki, kik, hogyan irányítják a csempészetet. Gyanum már az első napokban Bill Harperre irányult, de lehetetlen volt bizonyítékokat gyűjteni ellene. Azzal a fogással éltem, amit minden nő megtett volna helyemben. Igyekeztem magamba bolondítani a gangszter-vezért, hogy így lehessenek részesévé titkainak. E mellett persze kémkedtem is. Amikor téged, Tom bejuttattalak a gyárba, fogalmam sem volt arról, hogy azonos vagy az eltűnt milliómossal. Később a kórházban ugyan gondoltam erre, amikor azonban Kurth Becker professzor nem akarta benned felismerni látogatóját, azt hittem, tévedek. De akkor már tudtam, hogy a tüzeset miatt a banditák üldözni fognak s nem nyugszanak, amíg meg nem öltek. Valósággal megszöktettelek Peterhouseba. Közben lassan gyűltek az adataim, éppen csak a banda vezérének személyéről nem tudtam semmit. Eanek ellenére se lett volna semmi baj, ha hallgatsz rám és nem jössz be idő előtt Newyorkba.

— Bizony a körülmények különös összejársása bonyolította ezt az ügyet. Kurth Becker professzor védeni akarta önt, Mr. Bailey s talán ő volt az egyetlen közöttünk, aki már akkor is sejtette, hogy Shipert ügyvédnél kell kerenni a titkok nyitját, — szólt a detektívfelügyelő.

— Ez természetes, — bólintott a professzor. — Hiszen én tudtam, hogy Thomas Bailey nálam hagyott értéktárgyait az utolsó darabig elküldöttem az ügyvédnek. Ha tehát a gyűrű és más apróságok a tévesen felismert halott zsebébe kerültek, azokat csak Shipert ügyvéd csempészhette oda. Rögtön megértettem, hogy nagyarányú bűnügy középpontjába kerültem s tudtam, hogy a saját életemet is csak akkor menthetem meg, ha úgy teszek, mintha professzori szórakozottságból nem vettem volna észre semmit.

— Ez volt hát az a narancshéj, amelyen Shipert elbukott, — fejezte be a detektívfelügyelő.

Jimmy Botter megfordult a házigazda felé.

— Idáig hát rendben volnánk, Mr. Bailey. Ön azonban ígéretet tett, hogy a kaland szerencsés befejezése után áldomást iszunk Jimmy Botter csapszékében.

Tom Bailey nevetett.

— Igaz, de sajnos, a korcsmád elpusztult old Jimmy. Hanem azért ne búsulj. Az áldomásra majd találunk alkalmas helyet, te rád pedig ugyis szükség lesz a Bailey-művek irodáiban.

— És velem mi lesz? — kérdezte Kate s a szemében nevetés bujkált. — Megkapom azt a bizonyos nagyobb összeget, amelyet a professzor klinikája előtt ígértél?

Tom Bailey átkarolta a lányt.

— Te az egész Bailey-vagyont kapod —
mondta mosologva — s az adomány egyetlen árny-
oldal lesz, hogy engem is el kell tűrnöd mellette.

— Ez legyen miss Kate legnagyobb baja, —
dörmögött Jimmy a felhajtott egy pohár brandit
szóda nélkül.

Az asztalkán felberregett a telefon. Thomas
Bailey a kagylóhoz lépett.

— Halló... Baileyművek? Ön az, Spenzer igaz-
gató úr?... Igen, igen, megérkeztem. Kérem,
legyen szíves tudomásul venni, hogy holnap reggel
kilenc órakor kint vagyok a gyárban. Igen, az
irányítás munkáját a jövőben teljesen a magam
részére tartom fenn...

Csillogó szeme Katera nézett, aki a házi-
asszony mosolyátával kínálta vendégeit.

S Thomas Bailey tisztán érezte, hogy ezért a
jutalomért az elmúlt hetek szenvedéseinek tíz-
szerese sem lett volna sok.

Amikor letette a kagylót, Kurt Becker
állott mellette.

Hangja ezúttal komoly volt, csaknem ünnepé-
lyesen csengett.

— Mr. Bailey, ön azt kívánta, hogy ha sike-
resen véghezvitte az egy esztendősi erőpróbát,
jöjjek el önhöz az elismeréssel és a barátság kéz-
szorításával. Azt hiszem, hogy bár, még nem telt

le az esztendő, mind a kettőt nyugodtan elő-
legezhetem.

A két férfi kezét fogott.

— Csupán egyet kötök ki — folytatta a pro-
fesszor.

— Előre is teljesítve van.

— Nos, remélem, hogy az első Bailey-utódnak
én leszek a keresztapja.

Bailey magához vonta a zavartan hallgató
Katet. Úgy felelt, félig visszafordulva:

— Ez természetes, S mondhatom, nem is
hiszi professzor, milyen jó detektívnek bizonyult
ezzel a kikötéssel...

Felzababadtan nevettek valamennyien.

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre G. 70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest
VIII., József-örút 5. sz. em. le cion: 444 00

Kint fehérén hullt a hó, a kandallóban vidá-
man ropogtak a fahasábok.

Thomas Bailey életének izgalmas kalandja
véget ért.

— VÉGE —

MEGJELENIK HETENKÉNT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerk. és kiadómajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Budapest. — Felelős üzemvezető: Györy Aladár.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetek:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.	14. A. Rodriguez: Ki a követ-
2. E. Marteaux: A gilottin árnyékában.	kerő?
3. C. Roberts: Al Doro bűnhődése	15. E. Tempson: Az elveszett oázis.
4. Laroux: Maroklói kaland.	16. A. C. Heli: Mandzsúria a lockán.
5. E. Friend: A Bevery Hill-i rejtély.	17. C. Green: A sáttán báb-színháza.
6. G. Forster: A sáttán tem-ploma.	18. F. Schultz: A forrongó Abessziniában.
7. B. Jaler: A titokzatos fakir.	19. L. Chirom: Harakiri.
8. A. De Zacea: Mumbull, a féltazemű.	20. F. Wahl: Átkos szenvedély.
9. A. Croft: A rhani nyakéke.	21. Alex H. Aseht: Az ördög-sziget fantómiája.
10. T. Simpson: A féltelmetes tong.	22. P. Thomas: A halálos játéka
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.	23. K. Frick: Igazolja magát.
12. L. Schöffers: Előre megfontolt szándékkal.	24. Lol. U. Chalv: A fekete kastély titka.
13. E. Girdes: Lady Stanley.	25. Juhász Lajos: Átkos pénz.
	26. B. Burke: Izgalmas éjszaka
	27. G. Forster: Ninivo zsar-noka.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. évfolyam.

26. E. Thompson: Gyilkos muma.	42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
27. Fred A. Colley: A ezumatra kísértet.	43. E. Beck: A preri királya.
30. L. Grave: A szélhámos.	44. St. Georges: A vesztés.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.	45. G. Forster: A san-sebas-tinni futár.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.	46. E. A. Rodriguez: Az alcazári máglya.
33. J. Croix: Szökés a Santából.	47. L. Grave: Öt év...
34. O. Wood: Az embercsempész.	48. F. Beery: A szöke kéműd.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.	49. Axa Rolf: Sárga veszedelem.
36. Richard Powell: A sang-hai koldus.	50. E. Beehinger: Kémek harca.
37. A. Betnar: A hétéletű.	51. Forest A.: Párba a lovagóban.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.	52. L. Grove: A mosolygó geng.
39. G. Forster: A vésző Barcelona.	53. L. Marleaux: A platinagú.

III. évfolyam

40. Frantz Schults: A tigrisarcú ember.	1. Forster G.: Ninette.
41. O. Weed: Az aranyásó.	2. E. Girdo: A déli szark aranya.
	3. G. Forster: Tom Bailey milliói. I.

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadóhiva alában VIII. József-ut. 5.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

L. Grave

Az utolsó golyóig

című, lebáncsolóan érdekes bűnügyi története.

A hivatott író éles szemével néz bele L. Grave a megrogzott bűnözők lelkébe; látja életüket, vívódásaikat, lazadásukat a rend és törvény ellen, de látja keserűségüket, fájdalmaikat és szenvedésüket is. A ma írói közül talán senki sem tudja annyi közvetlen erővel, olyan megragadó biztossággal rajzolni az alvilágot, mint L. Grave, akinek egyik legsikerültebb alkotása a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

Kunz, a többszörösen büntetett, hivatásos kasszaőrő beleszeret egy mulató ismeretlen nevű táncsillagába; tisztában van azzal, hogy a szerelem a tolvajpályán biztos bukást, züllést jelent, még sem tud megszabadulni az önként vállalt rabághól. Megpróbál egyetlen nagy „üzleten” annyi pénzt szerezni, hogy szerelmesével külföldre menekülhessen. Ez a nagy tizlet Berlin egyik legnagyobb ékszerüzlete, amelyet sikerül is kifosztania; de a bűn önmaga által szőtt hálója egyre szorosabban fonódik köréje, míg végül könyörtelen törvényszerűséggel juttatja el a bírál elé.

Fordulatos, izgalmas történet a Tarka Regénytár legközelebbi megjelenő kötete.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

Esti Újság

A jobboldali
magyarság
magasszínvonalú
délutáni lapja

Á R A

6

FILLÉR

2

Lapida

